

ЖИТНО ЗЪРНО

ОКУЛТНО СМИСЛЕНИЕ

КН.

ГОДИНА ПЕТА

9-10

ЖИТНО ЗЪРНО

ОКУЛТНО СПИСАНИЕ

ГОД. V. — СОФИЯ — СЕПТЕМ. — ОКТОМ. — 1930 г. — КН. 9—10.

Незнайното.

Изобщо, съвременният човѣкъ е свикналъ съ опредѣленитѣ величини, съ знайното, и затова, за да се опредѣли въ нѣщо, той казва: азъ трѣбва да зная това! Човѣкъ знае само това, което е провѣрено съ неговитѣ очи, което е въ неговитѣ рѣцѣ, въ неговата власть. Всичко, което човѣкъ може да направи самъ, му се подчинява. Следователно, хората вѣрватъ само въ това, което могатъ да направятъ. Тѣ вѣрватъ само въ това, което могатъ да използватъ. Запримѣрь, разположението имъ къмъ единъ народъ е тѣсно свързано съ тѣхнитѣ интереси. Този народъ имъ е любимъ дотолкова, доколкото тѣ могатъ да се ползватъ отъ него. Тѣ вѣрватъ въ Бога дотолкова, доколкото могатъ да Го използватъ. Тѣ обичатъ нѣкого дотолкова, доколкото могатъ да го използватъ. Щомъ нѣма какво да използватъ, тѣ пренасятъ своитѣ операции на друго поле.

Любовта на съвременнитѣ хора е бойно поле. Нѣкога мжжетъ побеждаватъ, нѣкога женитѣ побеждаватъ; нѣкога мжжетъ робуватъ, нѣкога женитѣ робуватъ. Когато мжжетъ побеждаватъ, свѣтътъ е много красивъ; когато женитѣ побеждаватъ, свѣтътъ е много красивъ. Когато мжжетъ или женитѣ губятъ, свѣтътъ е много лошъ. Така е било въ миналото, така ще е и за въ бждеще. Това положение е вѣрно и въ самия животъ.

Силата на човѣка е въ това, което той не знае, и въ това, което хората не знаят. Обаче, това, което смуцава днесъ хората, сж незнайнитѣ работи. Тѣ се смуцаватъ, напริมѣръ, отъ това, какъ ще прекарать и какъ ще свършатъ живота си. Както е започналъ човѣкъ, така ще свърши. Може ли да стане той виденъ философъ, безъ да учи? Въ широкъ смисълъ казано: силата или знанието на човѣка зависи отъ храната му. Знанието на ученика зависи отъ материала, който учителъ му дава. Ако учителъ не дава никакъвъ материалъ на ученика си, отъ него нищо нѣма да излѣзе. Ако учителъ не предава материала си въ неговата прѣснота и пълнота, отъ ученика не може да се очаква много.

Сега има редъ методи за изследване основнитѣ пунктове, отъ които човѣкъ трѣбва да започне своя животъ. Новороденото дете започва своя животъ съ дишане. Значи, дишането е първиятъ процесъ, съ който детето започва веднага следъ раждането. Детето, обаче, преди раждането, въ утробата на майка си преминава другъ процесъ — хранене, безъ дишане. Тогава майката е дишала, работила за него и се е хранила, а дѣтето въ нея само се е хранило. И въ духовно отношение има хора, които представляватъ още неродени деца. Тѣ сж въ ембрионално състояние. Такива хора могатъ да не дишатъ само до деветия месецъ: тѣ се хранятъ само, безъ да дишатъ. Ако на деветия месецъ гърдитѣ имъ не се отворять и не почнатъ да дишатъ, очаква ги смъртъ. Рекать ли да излѣзатъ малко по-рано, или да останатъ малко по-късно смъртъта за тѣхъ е неизбежна. По деветия месецъ

човѣкъ може да спи, да не диша и да не мисли, но ще дойде день, когато той ще бжде заставенъ самъ да реши въпроситѣ си.

Мнозина се запитватъ, защо сж страданията въ свѣта. Смисълътъ на страданията е пакъ единъ отъ неопредѣленитѣ, незнайнитѣ въпроси за хората, затова се плашатъ отъ тѣхъ. Обаче, забелезано е, че страдащиятъ прогресира, а който не страда, той остава на сжщото мѣсто. Вълкътъ всѣкога ще си остане вълкъ, а овцата прогресира; грѣшникътъ всѣкога ще остане грѣшникъ, а праведникътъ ще прогресира, той ще върви отъ слава въ слава.

Какво може да донесе знайното въ свѣта? На единъ царски синъ предложили три моми за женене, да си избере, която отъ тѣхъ хареса. Едната била овчарка, но най-красивата мома, която той срѣщалъ прѣвъ живота си. Втората била най-богатата мома въ свѣта. Третата била царска дъщеря, но най-грозна отъ всички моми, които до това врѣме той срѣщалъ. При това, за първата мома било писано, че който се ожени за нея, ще бжде осжденъ на смъртъ. Поглежда я той и си казва: много си красива, обичамъ те, но смъртъ ме чака.

тамъ; тѣ знаятъ, дѣ е богатството, но робство има тамъ; тѣ знаятъ, дѣ е животътъ, дѣ е щастието, което търсятъ на земята, но грозота е тамъ. Обаче, въпреки всичко, хората често налитатъ тамъ и казватъ: това ще бжде! Ще ни е неприятно да гледаме всѣки день тази картина, но нѣма какво да се прави, трѣбва да се живѣе!

Казвате: човѣкъ трѣбва да бжде свободенъ, но какъ ще придобие свободата си? И този въпросъ е единъ отъ неопредѣленитѣ и незнаниятѣ. Когато се говори за свободата на човѣка, разбираме, че той трѣбва да се освободи отъ редъ ограничения, които спъватъ неговата мисль и неговитѣ чувства. За тази цель трѣбва да дойдатъ по-напреднали отъ насъ сжщества, да разрешатъ нашата задача. Учителътъ разрешава задачата на ученика, а не ученикътъ. Ако нѣма учителъ, ученикътъ самъ никога не може да разреши задачата си. Значи, ако ученикътъ възприеме и приложи предаденото отъ учителя си, той ще може да разреши задачата си, но непременно трѣбва да има учителъ! Ако човѣкъ вѣрва, че безъ нѣкакво вѣрую може да постигне нѣщо, той е на кривъ пѣтъ; ако човѣкъ мисли, че и безъ да обича, може да има животъ, той е на кривъ пѣтъ; ако човѣкъ мисли, че безъ да учи, може да има знание, той е на кривъ пѣтъ. Знанието се придобива при свѣтлина.

Въпроситѣ въ живота се разрешаватъ само чрезъ права мисль. Мисли ли човѣкъ право, той ще разбере, че има нѣщо, което ръководи явленията въ живота точно, опредѣлено и разумно. Това ръководство наричаме Божествено Начало. Който Го слуша, всичкитѣ му работи вървятъ добръ. Въ това отношение всички хора, дали сж прости или учени, иматъ една и сжща опитностъ. Незнайното действува еднакво у всички хора. Това значи: Божественото оставя у всички хора единъ и сжщъ ароматъ; ако напрѣскате съ гюлова вода и протия, и учения, и двамата еднакво ще миришатъ.

Georg Nordmann

Между два свѣта.

Една сжществена отлика на нашето време сж голѣмитѣ крайности, въ които живѣятъ хората. Това раздѣляне става отъ день въ день по-чувствително, по-ярко. Едни отъ насъ отиватъ сигурно въ казана, кждето ще се претопятъ непотрѣбнитѣ остатъци отъ залѣзващата ни епоха, а другитѣ сигурно и стремглаво-нагоре, къмъ неизмѣримитѣ висини на единъ безшуменъ, великъ подвигъ — прескачане въ новата ера, въ обятията на единъ новъ животъ.

Колко „велики“ и „свети“ нѣща днесъ звучатъ като праздни гласове иа „кимвали, що дрънкатъ“ — както се изразява великиятъ бунтовникъ на духа, апостолъ Павелъ. Колко ценности дълбоко въ насъ се тачатъ вече за безценица — но пакъ мълчаливо, безшумно

за да се не смути ревнивата и зла традиция, за да се не огорчатъ тия, които сж имъ платили скъпа дань.

Развихрениятъ размахъ на времето премахва вече мъглата, която забулваше съ нѣкаква омая тия нѣща, които макаръ и тачени за свещени, сж деца на вѣчната, бродящата по цѣлата земя лъжа. Да ги не споменаваме. Всѣки отъ насъ може да ги наброи съ десетки и стотици. Тѣ сж задрѣстили като бурени нивитѣ ни, кждето трѣбва да расте само чиста пшеница, отъ хлѣба на която се живѣе преизобилно и радостно.

Свѣтътъ ще се промѣни. Поменъ нѣма да остане отъ този порядъкъ. Това да не плаши никого и да не служи като оржие въ нечистата ржка на оня, който е насилникъ, и на другия, който ще рече, че духовнитѣ люде подготвятъ размирици. Да, това е самата истина. Духовнитѣ хора никога не излизатъ на оная брань, кждето се убива, но тѣ никога не ще престанатъ да приказватъ за истината, че една сигурна, смѣла ржка вжтре въ душата на човѣка, неотмѣнно и настойчиво твори новото, чиито победни стѣпки кѣнтятъ вече въ ушитѣ на буднитѣ и на тия, които могатъ да чуватъ отдалеко,

Кой е властенъ въ тоя свѣтъ да спре тая ржка? Кой може да заповѣда на пролѣтъта да не разтопява съ своитѣ вѣтрове снѣга, остатъкъ отъ зимата? Никой, защото природата, времето, великата Промисль, необятниятъ планъ на развоя изискватъ това.

— Да ги накараме да млькнатъ! Да ги заставимъ да не свѣтятъ, да имъ измислимъ грѣхове, че рушатъ държава, закони, традиции — казватъ тия, които се силятъ да затвърдятъ разпадащата се сграда на лъжата за духовнитѣ хора.

Тѣ насъскватъ властѣта, шпиониратъ, шушукатъ, надаватъ тревожни викове по вестници, по стѣгди и конгреси, но не ще сполучатъ да направятъ нищо, защото ако въ една страна нѣкои говорятъ, предупреждаватъ, сигурно прѣзъ тѣхнитѣ уста говори духътъ на нѣщо ново, което иде, завладява умоветѣ, душитѣ на хората.

И така, нашата епоха си отива. И причинитѣ на това отхождане не сж тия, които се посочватъ отъ различни моралисти, пазители, блюстителни на разни ценности и традиции. Тѣ не сж появата на радиото, на танца, на декаданса, нв онова временното, което се ражда, и скоро умира, какъвто е случая съ новата музика, а сж други подълбоки, скрити въ самитѣ насъ. Тия, които споменахме, сж само мжкитѣ на нашето преходно време, тѣ сж отчаяното търсене, протѣгането на ржцетѣ, за да се хване далечното, невидимото, чудното.

Епохата и нашата цивилизация не ще залѣзатъ заради така нареченитѣ „грѣхове“ на младитѣ, а заради старата лъжа, намѣрила широко мѣсто между насъ; заради фалша на видимото благочестие, заради невинната кръвь, пролѣта по умиращи идоли, заради грѣха, че сме затворили Бога въ четири каменни стѣни и сме приготвили бичъ и ножъ за тия, които дръзнатъ да го подирятъ другаде.

Свѣтътъ се дѣли на две, както се дѣли небето сутринъ, за да изгрѣ новиятъ день. Едни отъ насъ не сж готови за утрешния празникъ на любовѣта. Тѣ сж люде на старото и ще се претопятъ въ

казана, кждето ще отидатъ отпадъцитѣ на нашата епоха. Другитѣ възхождатъ къмъ нови свѣтове. Между едниѣ и другитѣ едва ли има мостъ.

Затова днесъ ще срещнешъ двамина, които изхождатъ изъ единъ свѣтъ, но толкова сж чужди, че ги отдѣлятъ и свѣтове и дълги столѣтия.

Г. Тахчиевъ.

Връзка съ Цѣлото.

Мждрецътъ се учи отъ всѣко нѣщо, отъ всѣко сжщество, понеже той вижда, че чрѣзъ всичко се проявява великиятъ разумъ на битието. Той знае, че всѣко нѣщо, всѣки човѣкъ е едно живо писмо, изпратено отъ Първичната Причина, безъ да знае често пжти приносящия на писмото, какво съдържа за насъ и че то иде тъкмо на време при най-голѣма нужда. Може би то ни съобщава, че нашиятъ параходъ въ житейското море се приближава къмъ ледена планина.

*

Както физиогномистътъ знае да чете по мимиката и линиитѣ на лицето и хиромантикътъ по линиитѣ на ржцетѣ въ душата на човѣка, безъ да съзнаватъ мускулитѣ, че тѣ разкриватъ на него извѣстна идея, така и за мждреца всѣко явление въ природата е мимика, чрѣзъ която говори Богъ на тѣзи, които могатъ да четатъ.

Нашитѣ погрѣшки и страдания се дължатъ на зле прочетенитѣ писма на природата.

Разумниятъ животъ ще настъпи, само когато научимъ езика на Бога.

Едно дете дойде въ дома ни, или срещнемъ, кой да е човѣкъ въ своя пжтъ на живота: ние ще знаемъ, че той е изпратенъ отъ Бога, и ще се постараемъ да разберемъ, какво иска да ни научи Богъ чрѣзъ него, и ние защо сме изпратени при него. Ако нашата среща подѣйствува благотворно върху двама ни, писмото е прочетено правилно. Ако успѣемъ да предизвикаме въ себе си къмъ него красиви чувства, писмото е прочетено.

*

Лошитѣ думи отправени къмъ разумния човѣкъ сж вжже, съ което изважда кофата съ вода изъ кладенеца. Или тѣ сж прилични още на камъчета изъ стръмния планински пжтъ, които задържатъ краката му да не се плъзне. Или тѣ ни помагатъ да проявимъ повече любовъ, повече мждростъ и повече истина. Учителътъ навиква ученика, за да прояви повече старание.

*

Пжтуваме изъ стръмень, неравенъ и каменистъ планински пжтъ; челото ни се свива отъ умора. Но като повдигнемъ глава и хвърлимъ

погледъ къмъ плодородното поле и кичеститѣ върхове, нашиятъ пжтъ се слива съ цѣлото и допълва картината на цѣлото. Той е една линия въ картината на художника. Така и пжтътъ въ живота, ако се вземе откъснатъ отъ цѣлото и ако пжтникътъ върви съ отправенъ погледъ само въ неговитѣ неудобства, съ това се затруднява вървежа, понеже не вижда нищо красиво, но каква по-голѣма красота има отъ това, че ни извежда къмъ върха? И като погледне къмъ цѣлото, радостта се умножава отъ красотата, що се разкрива предъ пжтника.

Който живѣе съ Цѣлото, той има представа за красотата на живота.

Ученъ човѣкъ е този, който знае, че всѣко нѣщо е частъ отъ Цѣлото; той съ всички сжщества има такива отношения, като кой да е органъ на тѣлото къмъ всички останали.

Отричане на единството показва, че липсва научна мисль.

Каква наука ще има въ сърцето, ако отрича главата и не се грижи за нея като за себе си, или отрича краката или дробоветѣ? То е правило научни опити и е доказало, че когато ги отрича, спира се неговиятъ животъ. И то си казва: „Нѣма никаква наука въ това, да продължаваме да отричамъ, кой да е органъ на тѣлото.“

Който продължава живота си, показва, че има връзка съ Цѣлото, който се подмладява, показва, че има връзка съ Цѣлото. Който поумнява, въ когото любовта се засилва и разширява, това сж все признаци, че този човѣкъ има връзка съ цѣлото и че е човѣкъ на опитната наука. Подъ думата наука ние разбираме живота на формитѣ и живота на идеитѣ, свързани единъ съ другъ, като цвѣтоветѣ на джгата, И до познаване цѣлокупната действителность, която е обектъ на науката, за която ние говоримъ, идваме чрѣзъ многократни вжтрешни и вжншни опити. Напримѣръ наука на вжтрешния опитъ може да се вземе любовта на майката къмъ детето, на момъка къмъ момата, на учителя къмъ ученика. Тѣ съ силата на любовта могатъ да правятъ всички опити за успѣхъ въ живота, за проявяване на пълния животъ, както физикътъ, биологътъ и химикътъ правятъ своитѣ опити.

Една клетка, която е свързана съ организма, е жива; въ нея има по-голѣма наука, отколкото у кой да е прочутъ ученъ. Който не живѣе за цѣлото човѣчество, не живѣе за Бога.

Науката и животътъ сж свързани. Само учениятъ проявява животъ, а въ резултатъ на това иде безсмъртието. Само свързаната клетка съ Цѣлото има наука и проявява животъ и чрѣзъ вечното обновление на формата тя живѣе въ безсмъртие.

*

Когато човѣкъ направи погрѣшка, той скжсва връзката съ Цѣлото, и душата му се изпълва съ тжга. Колкото пжти човѣкъ презъ деня ошети интереситѣ на кое да е живо сжщество и не му е услужило въ нужда, както услужва на себе си, толкова пжти връзката съ Цѣлото е скжсана, и радостта се отдрѣпва далекъ отъ него. И обратно, колкото повече пазимъ духовнитѣ и материални интереси на всѣко сжщество и не изпушчаме случай да се отзовемъ на нуждитѣ имъ,

връзката съ Цѣлото се усилва, и животътъ въ насъ се проявява въ пълнота. А въ градина, въ която тече изобилна вода, всички плодове се развиватъ буйно.

Дето има наука, има връзка съ Цѣлото; дето има връзка съ Цѣлото, има и безсмъртие; дето има безсмъртие, има и свобода; дето има свобода, тамъ царува любовта.

Събудете се, деца на свѣтлината! *)

С и л а.

Растете въ вътрешна сила, и тогава външна не ще ви липсва, щомъ се нуждаете отъ нея за моето дѣло.

Силата на цѣлата вселена тогазъ е въ ваша помощъ.

Има една сила, която човѣкъ винаги чувствува и отъ която може да живѣе: силата на собствената Божественостъ.

Изявявайте я все по-вече и по-вече, и скоро тѣлото ви ще се покори на своя Господаръ.

Обаче не трѣбва да очаквате, че ще можете да употребите въ двѣ различни направления силата, която владѣете.

Употрѣбете я само за Неговото дѣло и за всичко, което улеснява пѣтя Му.

Трѣбва да се научите да пестите енергията, да употребявате силата си само за доброто на другитѣ, не за самитѣ васъ.

Пестете силитѣ си при по-маловажнитѣ нѣща, за да ги имате достатъчно, когато се нуждаете отъ тѣхъ.

Станете сами по себе си сила и не ставайте зависими отъ външнитѣ обстоятелства.

Елате при менъ по собствена сила и отстранете отъ себе си всичко, което стои на пѣтя ви.

Стремете се все по-вече да изпълните това, което моята сила ви носи.

Дръжте ме винаги въ мислитѣ си, и притегляйте моята сила къмъ себе си.

Научете се да употребявате Силата ми вмѣсто вашата.

Така ще можете много по-добрѣ да помагате, отколкото ако употребявате собствената енергия.

Като употребявате правилно силата, която имате, ще ви се даде повече.

Владейте тѣлото си.

Внимавайте върху вашия инструментъ; научете се да го владате. Обучавайте го да се покорява на волята ви.

Употрѣбявайте мощта си, за да владѣете силитѣ, които го движатъ.

*) Продължение отъ книжка 7—8.

Научете се да се освободите отъ нисшитѣ си тѣла и да ги употребявате като ваши орждия, безъ да губите властѣта си надъ тѣхъ.

Всѣки день употребявайте извѣстно врѣме за това и виждайте въ тѣхъ само инструментъ за ваша употреба.

Стремете се къмъ живото извънъ това тѣло, обучавайте го съзнателно да се покорява на Божественото у васъ.

Мълчаливо стойте на страна съ рѣшението да ме оставите азъ да дѣйствувамъ чрѣзъ него.

Съ едно силно физично тѣло ще можете да владѣете по-добрѣ другитѣ инструменти, но само физичното тѣло не ще ви направи способни за по-висша работа.

И другитѣ трѣбва да се укрѣпятъ и то до такава степенъ, че даже и въ сънъ да не ги докосва никакво влияние.

Астралното тѣло трѣбва да стане спокойно. И менталното сжщо трѣбва да бжде доведено до спокойствие. Правете често туй; това му е нужно.

Не смѣсвайте желѣнията на астралното или менталното тѣло съ вътрешния си гласъ.

Помжчете се съзнателно да различавате интуиция и импулсъ.

Когато държите строго подъ властѣта си нисшитѣ си орждия, нѣма да ви бжде мжчно това различаване.

Не се вслушвайте вече въ недостойни подбуди.

Добро разположение.

Разположението е най-добриятъ ви лѣкаръ: живѣйте въ радостъ и сила.

Доброто разположение, е качество, което действува и при скръбъ.

Нова сила винаги ще се втича въ васъ, ако се научите да сте отворени винаги за радостѣта и красивеата страна на живота; това трѣбва винаги да се проявява отъ нашитѣ ученици.

Бждете радостни и смѣли въ пжтя и къмъ всичкитѣ; и не давайте властъ на маловажнитѣ нѣща да разслабватъ и прѣчатъ на издръжливостѣта ви.

Бждете довѣрчиви и радостни. Животътъ трѣбва да протече прѣзъ васъ съ всичката си сила и красота.

Имайте винаги добро разположение; не поглеждайте назадъ въ миналото съ тжга и съ мисълѣта, че трѣбваше по-добрѣ да дѣйствувате.

Живѣйте за бжджцето.

Несполука може да се яви само тамъ, гдѣто е прѣстаналъ стремежътъ. Всичко друго е растежъ, даже и тамъ, гдѣто не можете да го разпознаете.

Бждете радостни и безъ тревога — защото сме винаги при васъ.

Чувство на щастие.

Мислете върху доброто на другитѣ, стремете се да допринесете нѣщо за това, дѣто можете.

Това е първата ти най-важна задача; не за себе си да питашъ, но всичко, що имашъ, да отдадешъ за облекчение страданията и нуждитъ на ближнитъ си.

За да си самъ щастливъ, трѣбва да си готовъ, всичко, що при тежавашъ, да дѣлишъ съ другитъ. Само въ това се състои щастието.

Концентрирай съзнанието си върху това да намалишъ жестокостта и невѣжеството въ свѣта. Така ще служишъ на силитъ, които работятъ за радостта и благосъстоянието на заблуденото човѣчество.

Бжди слънчевъ лжчъ и се старай свѣтътъ да стане по-щастливъ чрѣзъ присжтствието ти. Така ще работишъ за нашето дѣло.

Мисли върху радостното; скръбното е достатъчно въ свѣта. Старай се да замѣнишъ трептенията на скръбта съ противоположни.

За това нищо друго не би ти помогнало по-добрѣ отъ природата. Идете всички при нея, която е ваша обща майка. Пийте всички отъ нейното дихание и станете едно съ нейнитъ цвѣта и слънчевата ѝ свѣтлина.

Излѣзъ на вѣнъ къмъ нейнитъ хълмове и планини и вземи отъ нейната царствена сила и тиха радостъ. Отворете се за великото единение съ всичко, и нека животътъ ти протече съ щастието и красотата на цѣлото.

Животътъ е цѣненъ, щомъ можешъ да се подигнешъ надъ създаденитъ отъ тебе граници.

Обичай своитъ близни и чувствуй блаженството на своята любовь.

Р а д о с т ъ .

Бждете смѣли въ живота, готови да давате — станете сами животъ и разпращайте трептенията на радостта.

Направете живота си лжчъ на радостъ за другитъ. Стремете се да бждете все по-щастливи и по-способни — въ голѣма благодарностъ, че сте годни да работите за Него, Господарътъ на всичкото ееликолѣпие и всичката радостъ.

Станете носителъ на свѣтлината, носете Неговата вѣсть за радостъ и свобода навѣнъ въ цѣлия свѣтъ.

За Него да се работи значи радостъ и блаженство. Никога не трѣбва да схващашъ това като тежкъ дългъ.

И така влѣйте въ васъ радостъ и сила, направлявайте мисълта си върху красиви нѣща и върху работата, която можете да извършите. Увеличете любовьта и красотата въ свѣта. Научете хората да чувствуватъ красотата на любовьта и доброто.

Животътъ е радостъ и сила, могъщество, пълнота — хората трѣбва да се научатъ все по-вече да изразяватъ това въ всичката му красота.

Божествената любовь управлява.

Задача на хората е да я изявятъ чрѣзъ чистота и възвишена радостъ.

Излжчвайте отъ себе си радостта, че можете да работите въ услуга на човѣчеството. Разпространявайте чувството на благосклонностъ

около себе си и повлияйте на околната си срѣда, така че всички да се чувствуватъ по-добри и по-смѣли, защото сж ви срѣщнали.

Нашитѣ ученици трѣбва да дѣйствуватъ като сияюща свѣтлина и сияющъ слънчевъ лжчъ върху всѣки, съ когото дойдатъ въ съ-прикосновение.

Нали истинската жива радостъ е въ даванетоъ? Научете се да разберете това и така отговорете на всеобемляющата любовъ на Всевишния, която въ сжщината си е радостъ и сила.

Смѣйте се съ небето, пѣйте съ птичките, дишайте съ цвѣ-тията и любете съ Божията любовъ.

Не се грижете.

Не уголѣмвявайте страданията на свѣта, като се измжчвате сами.

Мислете винаги за другитѣ, и така забравете нисшето азъ съ неговитѣ дребнави грижи.

Това сж само егоистичнитѣ разочарования и желаня, които пораждатъ лошото разположение, чувството на тежестъ. Тѣ принадлежатъ на личността, която още желае нѣщата за себе си.

Надмогвайте силата на влиянията и окржжающата срѣда. Тѣ принадлежатъ къмъ миналото и не трѣбва вече да иматъ властъ да ви държатъ долу.

Спомняйте си, колко ние, вашитѣ по-стари братя носимъ върху нашитѣ плещи. Ние не се безпокоимъ. Мислете за вашия Учителъ, който е радостенъ и силенъ и отъ когото вие сте часть.

Не забравяйте, че въ нашия свѣтъ сж непознати както обезсърдението, така и незадоволството.

Излизайте вънъ всрѣдъ природата, гледайте дърветата, цвѣ-тията, птичките и бждете като тѣхъ. Тѣ не се грижатъ, но обичатъ живота. Така и вие трѣбва да правите.

За нищо не трѣбва да се безпокоите, защото каквото и да ви се случи, дохожда отъ насъ. Не знаете ли, че каквото Азъ правя, е направено за добро и че изпълнението на закона, който всичко опредѣля, не можете да измѣните, нито да възпрете?

Азъ съмъ винаги близо до васъ; силата ми винаги можете да използвате, ако не се затваряте чрезъ обезсърчение и безпокойство.

Вие сжщо не трѣбва да се обезсърчавате въ стремлението си да разберете закона. Употрѣбвайте най-добритѣ си сили, а всичко друго оставете на насъ.

Не трѣбва да се грижите, не трѣбва да падате духомъ, защото тогава и ние не можемъ да ви помогнемъ.

Воля.

Има само една воля, и вие трѣбва да се научите да се подиг-нете до тая висша воля, която е истинската Сжщностъ на всичко.

Волята е първата основа, върху която почива вселената.

Развийте тая сила у васъ; знайте, че вие сами сте както воля, така и мъдростъ.

Нѣма нищо, което Богъ въ васъ да не може да постигне. Нѣма невъзможно, когато волята съединена съ разумность и постоянството сж насочени къмъ една цѣль.

Волята е всемогъща. Тя е въ васъ; обработете я.

Направете едно голѣмо усилие — и ще видите: старитѣ мисли, старитѣ навици ще паднатъ отъ само себе си, както тъмнината избѣгва отъ слънцето. Разкжсайте обвинкитѣ на по-раншнитѣ причини, и ще станете отъ т о г а в а творецъ на нѣщата. Всичко ще ви се от да в а, цомъ познаете собствената си мощъ.

Защото: достатѣчни сж вашата воля и решение за доброто и чистотата, за да ни привлечете къмъ себе си. И така, въ вашата воля лежи в а ш а т а с ж д б а.

Имайте силна воля и нѣжни чувства. Азъ трѣбва всѣки моментъ да съмъ въ съзнанието ви, трѣбва да изпълвамъ сърдцето и ума ви.

Като скачите съзнанието си съ моето, вие не изгубвайте индивидуалната си воля, защото истинската ви воля е едно съ Менъ.

Истинската ви воля е разбиране и Мъдростъ.

Стремете се всѣкога и искайте, искайте, искайте.

Нашата помощъ ще ви се даде, но вие трѣбва да дерзайте и да желаете.

Действайте.

Работете и покажете любовта си на дѣло.

Действайте! важни сж само тия думи: действайте за Него.

Направете отъ вашата работа истинска жертва за Него.

Съ радостъ и благодарность гъ сърцето вършете Неговата работа.

Съ мисли, думи и дѣла работете неспирно; действайте върху околната си срѣда, и така вие ще създадете около себе си по-чисти състояния.

Работете неспирно за другитѣ, за човѣчеството.

Безкористна работа да бжде единствената ви мисълъ.

Тая мисълъ да се вживѣе у васъ така силно, че малкитѣ огорчения и несправедливости да не ви обиждатъ, нито даже да ги забелѣзвате.

Тѣ да иматъ за васъ само едно значение, че сж средство да докажете растящата си сила. Стремете се да действувате ведно съ всички и единодушно.

Внимавайте при малкитѣ случаи; така ще бждете готови за по-голѣмитѣ, когато бждете призовани да носите по-голѣми отговорности.

Има още много да се учи и да се върши въ малкитѣ работи, прѣди да дойдатъ голѣмитѣ.

Всѣки день намѣрете случай да помогнете на ближнитѣ си да носятъ товара си, и търсете случай да направите живота имъ лекъ и по-щастливъ,

Правете това, доколкото можете и доколкото ви се струва, че е добре. Работете и помагайте винаги, когато мислите, че можете да го направите, но и почивайте достатъчно, за да можете по-късно повече да работите.

Силата ни за работа винаги ще бжде на лице, ако дѣлото Ни се нуждае отъ нея.

Живѣйте за работата, която можете да направите за насъ. Работете винаги и непреривно, за да станете едно съ нашата любовъ, така че ние чрезъ васъ да можемъ да помогнемъ на всички.

За да изявите нашата любовъ на другитѣ, никое усилие не може да бжде твърде голѣмо. Действайте чрезъ любовта ни; носете я далечъ до всички сжщества.

Нека любовта бжде мотивътъ на всѣка ваша дума и дѣло. Работете, работете непрестанно, въ кое да е направление. Има хиляди пжтища, за да Му помагаме.

Всѣка минута може да бжде използувана.

Всѣки день вие ще намирате работа, за която по-рано не сте и помислювали.

Служете си съ метоза на различаването въ всичко, което правите, и скоро ще отстранявате нѣщата, за които безполезно употребявате енергията си. Ние никога не казваме на съработниците си, коя работа е най-нужна. Тѣ сами трѣбва да се вглеждатъ наоколо въ свѣта и да правятъ туй, което обстоятелствата изискватъ отъ тѣхъ.

Работа, неизчислимо много работа очаква тоя, който иска да стане способенъ за това.

Нашето дѣло е важно. Резултатитѣ му се простиратъ далечъ надъ вашитѣ схващания.

Свѣтътъ сега се намира въ критичната си епоха, и трѣбва да се извърши много и тежка работа, за да се пригответи идването на Господа. Всѣки нашъ ученикъ ще бжде използуванъ въ границитѣ на силата му. Нужно е голѣмо напрежение.

Нека вашитѣ възможности да не минатъ неизползувани. Ние помагаме само на тия, които искатъ да работятъ за Нашето дѣло.

Сжщността е въ смиреното служене: Всичко давай, нищо за себе си не пожелавай, работи, безъ да обръщашъ внимание, дали укоръ или похвала ще ти бжде наградата.

Времето е кжсо вече. Тъкмо сега можемъ да се възползуваме отъ всѣко усилие за доброто.

Сега е времето за васъ да работите. И така, идете, дето можете и помогнете на дѣлото Му. Научете свѣта да съзнае Неговата близость.

Крачете винаги напредъ и служете за идването Му.

— * * * —

Най-богатитѣ хора въ свѣта сж тѣзи, които сж любвеобилни, които обичатъ.

Учительтъ.

А. Т.

I.

Свещениятъ огънь на живота.

(Изъ книгата: „Раби бенъ Аоръ“).

Помнете, че има думи, които трѣбва да се произнасятъ съ най-света чистота въ душата, и други — които никога не трѣбва да се произнасятъ, — тъй свети сж тѣ!

Това сж имената на светата сжщина, въ която самъ Той — Предвѣчниятъ, се проявява.

Тѣй, не говорете никога за свещения огънь на живота! А когато мислите за него, чисти да бждатъ душитѣ Ви като ведри небеса и трепетно благоговѣние да преизпълня вашитѣ сърца.

Защото нищо не е по-свето отъ тоя свещенъ огънь!

Защото той е самото всепроникващо и всеоживяващо дихане на Единния и Предвечния.

Защото това е самъ Той, о братя мои — свѣтлината на всѣка свѣтлина, живота на всѣки животъ, красотата на всѣка красота!

Той е, що свѣти презъ неизброимитѣ слънца на безкрая.

Той е, що сияе презъ неизброимитѣ души на чловѣци, ангели и божества.

Той е великото свещено слънце на слънцата, отъ което изтичатъ всички творчески сили на безбрѣжното и вечно битие.

Той е, що прави да тупти великото сърце на всемирния животъ, да разцвѣтватъ всички красоти и чудеса, да зрѣятъ всички вълшебни плодове на дървото на живота.

Той е свещениятъ изворъ на живота въ тайното суетилище на всѣка душа. Той е, що дава животъ на всѣка свѣтла мисль, на всѣко прекрасно чувство, на всѣки възвишенъ поривъ.

Той е, що възпламенява душитѣ за творчество и подвигъ.

Неговото име е свещена Любовь, свещена Мждрость, свещена Красота!

Помнете, о ученици мои, нѣма по-голѣмо съкровище за васъ ни на земята, ни на небето отъ тоя вълшебенъ изворъ!

Бдете надъ него и благославяйте Превеликия и Вселюбщия за безмѣрната Негова милость.

Бдете надъ свещения огънь на вашитѣ души!

Да пламти, да расте и да се разгаря непрестанно — това да бжде за васъ върховния законъ и върховната ви грижа.

Защото въ това е най-великата мждрость и най-великото благо въ живота.

Свешенодействие да бжде вашиятъ животъ предъ олтаря на тоя свещенъ огънь!

Да нѣма жертва отъ блага, деяния и подвигъ, която вие да не бихте поднесли съ най-щедра ржка на всепожераващитѣ му пламъци.

Защото само жертвувайки нисшия животъ, ще придобиете висшия.

Защото само въ тоя жертвенъ огънь ще изгори всѣка ваша немощъ, всѣки недѣгъ, всѣко несъвършенство и всѣка грозота.

Защото въ него е вашата най-могъща сила; въ него е свѣтлината и красотата на вашата душа!

Въ него е вашето растене и разцвѣтяване, вашето блаженство, вашето приобщаване съ вечния животъ на Единия!

Бдете надъ свещения огънь на вашитѣ души, о братия, и помнете, че богоизбрани жреци сте вие предъ жертвеника на тоя свещенъ огънь, въ свѣтлия храмъ на вашитѣ души, — жреци на Пресветия и Вселюбящия!

II.

Висшата Красота.

Знайте, ученици мои, една е висшата целъ на живота, на всички прераждания, на всички усилия и страдания:

Да постигнемъ и дадемъ форма и изразъ на висшата красота.

А що е висшата красота, о братя?

Тя е избилниятъ и възвишениятъ животъ.

Три лица и три имена има тоя животъ: Любовь, Истина, Хармония.

Въ висшата красота е свещената любовь, свещената истина, свещената хармония.

А най-висшата красота е самъ Той, о братя мои, — най-висшата любовь и истина, най-пълната хармония!

Да растемъ въ красота — това е най-висшето благо; то е приближаване до Него, все по-пълно приобщаване съ Неговия висшъ животъ.

Затова е разкрилъ Вселюбящиятъ предъ всички души великата своя книга на животъ и творчество — книгата на чудесата.

Затова е запалилъ въ насъ неутолимата жажда къмъ истината, хармонията, пълния животъ.

Затова е разгорилъ въ насъ ненаситния стремежъ къмъ творчество и призовалъ ни е Негови съработници да бждемъ, красота въ себе и вънъ отъ себе да творимъ!

Затова до всички твари се е смалилъ Всевишниятъ, за да имъ се изяви въ свѣтъ, достъпенъ тѣмъ на творчество и красота!

И мъничкото насѣкомо, и птичката, и човѣкътъ, и божеството иматъ своя свѣтъ на творчество и красота, средъ който Той имъ разгрѣща чудесата си, изявява имъ непостижното си битие, работи въ тѣхъ и съ тѣхъ.

Най-великата любовь, най-великата мъдростъ на Вселюбящия и Всемъдрия е въ това смалване на Всеомогъщия и съработене съ най-мъничката тварь.

Помнете, о ученици, че и вашиятъ свѣтъ на творчество и красота е по силата на вашето постижение създаденъ; че неизмѣримо

мъничък е той предъ великия свѣтъ на безкрайното и вечното, въ средъ които Всевишниятъ твори и постига своята красота; къмъ който Той издига всички души и къмъ който се доближаватъ най-възвишенитѣ духове и божества.

Помнете, че красотата, що опиянява вашитѣ очи и изпълня съ трепетъ душитѣ ви, е само бледенъ отблѣсъкъ, слабо предвкусване на истинската и велика красота на творението. О братя мои! Нито вашитѣ очи, нито вашитѣ сърца биха издържали истинската красота.

Погледнете малкото цвѣтенце! То ви се усмихва, то ви говори за Вселюбятеля. Мислите ли, че виждате пълната му красота и всичкото величие на Всевеликия въ него? Цѣла вселена е то, о братя мои! Непостижимо чудо на чудесата е то!

А погледнете небесната ширъ съ неизброимитѣ ѝ блѣщущащи точки! Безкрайното, вечното, непостижно великото е предъ васъ, о братя!

Но колко слѣпи сж очитѣ ви за неговото истинско величие и неговата красота! Колко глухи сж ушитѣ ви за великата и вечната симфония на мирозданието!

О ученици мои, и най-свѣтлитѣ божества сж безсилни да обгърнатъ пълната красота на творението, на неизброимитѣ милиарди свѣтове, слънца, на безбрѣжнитѣ вселени, на безкрайния и вечния животъ, и пълно да постигнатъ въ нея Единния и Непостижния!

Неизброими милиони години ще се изкачвате все по-високо и по-високо къмъ висинитѣ на най-висшето творчество и най-висшата красота, и все по-нови, по ослѣпително прекрасни хоризонти ще изпъкватъ предъ вашитѣ очи, и все по-опиянени отъ красота и величие ще бждатъ вашитѣ души!

Знайте, о братя: вечность е пжтьтъ ви нагоре!

Вечность и безкрайность сж потрѣбни на Единния, за да прояви и разгърне своя пълненъ животъ, пълната си мощъ и пълната си красота!

И вечность е нужна намъ, за да се слѣдемъ съ Него и да Го постигнемъ въ най-пълния животъ, въ най-висшето творчество, въ най-висшата красота!

Седиръ.

Единъ Непознатъ*)

Имахъ щастието въ продължение на единъ дълъгъ периодъ да виждамъ живота на единъ човѣкъ, който безъ видимо усилие осъществяваше евангелското съвършенство. Едно смѣло предприятие е да се описва една тъй рѣдка и тъй сложна личность. Разбира се, това ще бжде извънъ силитѣ ми. Обаче надѣвамъ се, че нашето желание да

*) Съкратенъ преводъ отъ френски. Вижъ за Седиръ нѣкои сведения въ статията „Изъ моитѣ спомени“, печатана по-рано въ страницитѣ на „Житно зърно.“

постигнемъ духовната красота, ми налага една пълна откровеност и ще запълни празнинитѣ и несржчноститѣ на моя разказъ.

Избѣгвайки любопитнитѣ, отказвайки полемики, оставайки глухъ спрѣмо клеветитѣ, налагайки мълчание на ентузиазма на своитѣ ученици, възхитителното сжщество, чиято чудна свѣтлина искамъ да ви направя да почувствувате, вземаше всѣкога всички видове мѣрки, за да остава незнайно. Азъ вѣрвамъ, че бихъ попрѣчилъ на неговитѣ цѣли, ако бихъ разкрилъ неговото име. Биографичнитѣ подробности ставатъ безполезни, когато се касае за единъ характеръ, за чието създаване изглежда, че не е съдѣйствувало никакво расово или обществено влияние. Впрочемъ, азъ никога не бихъ предприелъ настоящия етюдь, ако не се считахъ за задълженъ да предложа едно истинско свидетелство за постоянството на божественитѣ обещания въ една епоха, когато всички химери се обличатъ въ най-съблазнителни цвѣтове. Може би, нѣкои неспокойни души отново ще се окуражатъ, ако единъ отъ тѣхнитѣ съжители имъ потвърди, че обещанията на Христа сж дѣйствителни, понеже той е видѣлъ и попипалъ опитнитѣ доказателства. Тоя Христосъ, нашиятъ Господъ, е казалъ единъ день, че ще даде на своитѣ приятели властъ да правятъ чудеса по-голѣми, отколкото неговитѣ. Азъ видѣхъ тѣхното извършване. Христосъ е казалъ още на своитѣ приятели, че ще остане съ тѣхъ до края на свѣта. Азъ видѣхъ това скрито присжтствие. Животътъ на моя Непознатъ не е освѣтън една редица отъ такива доказателства. Отъ малкото, което ще ви кажа за тѣхъ, азъ се надѣвамъ, че ще можете да познаете въ него едно отъ тия „тайнствени“ братя на Господа, едно отъ най-великитѣ, и може би най-великия отъ вестителитѣ на Абсолютния.

* * *

Потрѣбно бѣ едно внимателно наблюдение, за да се откриятъ у тоя човѣкъ разнитѣ дарби на знаменититѣ мистици, до такава степенъ неговата личностъ ги хармонизираше съ мѣрка, дотолкова неговитѣ обноси бѣха прости и като че ли нѣмащи общо съ най-великитѣ преимущества. Съвършено бащинското добродушие на неговия приемъ и на неговия говоръ, даже и въ минути, които по общото мнѣние изглеждаха важни, показваше доколко въ неговитѣ очи човѣшкитѣ величия, земнитѣ трагедии сж малки, въ сравнение съ Божието дѣло, чийто безкраенъ и всѣкога новъ блѣсъкъ поглѣщаше неговия погледъ. Въобразете си едно сжщество способно да се държи въ равновѣсие въ всички точки, презъ които безкрайното влиза въ крайното и вие ще си обясните противорѣчията, които нашиятъ Непознатъ съчетаваше въ себе си, като че ли за удоволствие. Интименъ съ болшинството, недостжпенъ за нѣкои, умѣренъ и благоразуменъ, ту бавенъ, ту бързъ, говорящъ еднакво и като поетъ и като житейски човѣкъ, познаващъ една безкрайностъ отъ тайни и безгриженъ за своята наука, искусенъ въ всички занятия, чувствителенъ къмъ изящнитѣ искусства, уважаващъ умственитѣ и социалнитѣ превъзходства, при все това давайки да се подразбере, че тѣ сж суета предъ лицето на Христа; съ една снисходителностъ за другитѣ, но съ една строгостъ къмъ

себе си, еднакво крайни; оставящъ се да бжде тиранизиранъ отъ слабитѣ, макаръ че знаеше да доведе до послушание най-голѣмитѣ тирани; еднакво добре чувствущъ се и на тавана и въ двореца, говорящъ всѣкому на неговото нарѣчие; най-сетне, всестраненъ, както живота, отъ чиито всички богатства той се възхищаваше, и всѣкога подобенъ на себе си, както неговиятъ учителъ, Христосъ, на Когото той се считаеше за най-недостоеенъ служителъ.

Синъ на много бѣдни селяни, най-възрастниятъ отъ петъ деца, той още много рано биде изпратенъ въ съседния градъ, дето можа, печелейки си самъ зв своитѣ нужди, да продължи доста нагоре своето образование. Още въ своето родно село той бѣ извършилъ чудесни излѣкувания безъ другъ видимъ способъ, освѣнн молитвата. Въ голѣмия индустриаленъ градъ, кждето премина почти цѣлия му животъ, неизлѣчимитѣ, клетницитѣ, отчаянитѣ скоро опознаха този таенъ благодетелъ, чиято младежка мждростъ имъ придзваше, заедно съ здравието, смѣлостъ и себеотрицание, тѣй необходимими на малкитѣ хора, чийто тежъкъ трудъ подържа цѣлото обществено здание.

Освѣнн лѣчение, искаха отъ него много други нѣща: сполука въ известна постѣпка, успѣхъ въ предприятие, спасение на войника, решение на технически задачи, разсѣйване на душевна криза. Често пжти, отъ своя страна, той изискваше отъ просителя отчасти да се отплати на Божествената правда чрезъ даване милостиня, сдобряване, изоставяне на процесъ, осиновяване на сиракъ. И чудото, невѣроятното и невъзможното нѣщо ставаше безъ шумъ, безъ да може да се обясни какъ. Всичко, което свидетелитѣ можеха нѣкога да узнаятъ, то бѣ, че нашиятъ чудотворецъ осждаше практиката на езотеризма като противна на божествения законъ, не я употрѣбляваше подъ никаква форма и не препорѣчваше теории за нея.

Неговото учение бѣ само Евангелието, и той не ценеше книгитѣ освенъ съразмѣрно на тѣхното съгласуване съ това учение. Той прогласяваше единствената божественостъ на Исуса, Неговото всемирно господство и вечната трайностъ на Неговото изкупително дѣло — Той приемаше буквално разказитѣ на апостолитѣ, считайки за излишно модерното тълкуване. „Ако човѣкъ се стреми, казваше той, да обича ближния си, както себе си, то небето му разкрива истинския смисълъ на текстовеѣ.“ Понѣкога той даваше кратки коментари на Писанията по единъ новъ и живъ начинъ. За съжаление, понеже той считаше съвременницитѣ премного увлечени въ интелектуализмъ, понеже считаше прилагането на добродѣтелта за единствено срѣдство, способно да ни води къмъ съвършенство, показваше се малко щедъръ въ говоренето. Той поставяше братската любовъ преди всичко, преди молитвата и даже преди вѣрата! Той казваше: „Милосърдието е, което запалва истинската вѣра и което ни научва да се молимъ; молитва безъ милосърдие е лесна, а вѣрата безъ милосърдие не е вѣра!“

Той особено много осждаше гордостта и егоизма, или поточно не ги осждаше, а ги сочеше като най-голѣми препятствия за нашия напрѣдъкъ. „Небето пренебрегва гордитѣ“, казваше той. Ако

не отидете при беднитѣ и при малкитѣ, какъ ангелитѣ ще дойдатъ при васъ?“ Трѣбва да се храни Любовь къмъ всички форми на живота, къмъ хората, къмъ животнитѣ, къмъ растенията. Трѣбва да проявите милосърдие, когато направите открития и изобретения; и тѣхъ трѣбва да разпространявате безплатно, понеже даромъ сте ги получили.

На второ мѣсто подиръ добритѣ дела и вжтрешната дисциплина тоя великѣ практикѣ на мистицизма поставяше молитвата.

„Трѣбва непрестанно да се молите, и да благодарите. Може да се молите безразлично де, безразлично кога, тѣй като Богъ никога не е далечъ отъ насъ, а ние сме, които се държимъ далечъ отъ Него. . . Достатъчно е да потърсите отъ дълбочината на сърцето си, безъ учени формули, понеже ако подирите навсѣкжде, въ милионитѣ свѣтлове и слънца, разсѣяни отъ ржката на Отца, никжде не ще намѣрите нѣщо по-хубаво отъ „Отче нашъ“. Обаче, за да достигне вашата молитва до Небето трѣбва да бждете съвсемъ малки. Небето не изслушва, освенъ слабитѣ.“

Неговитѣ прости опжтвания, неговитѣ силни и благи слова, въ едно и сжщо време точни и проникнати отъ най-възвишена поезия, съдържаха въ себе си, за голѣма изненада на нѣкои, едно знание конкретно и, тѣй да се каже, всемирно. Този човѣкъ, лишенъ отъ голѣми дипломи, очудваше всѣкакъвъ видъ специалисти. Напр. азъ го чухъ да припомня на юристи забравени случаи, да обяснява на палеографи нѣкой текстъ, да освѣтлява нѣкои физици, да означава на нѣкой ботаникѣ мѣстонахождението на нѣкое най-рѣдко растение. Отиваха за съвѣтъ при него метафизици, както и лѣкари или индустриалци, ангажирани въ нѣкоя рискована работа. Държавни мжже, финансисти вземаха по нѣкога директиви отъ него. Теоретичнитѣ му познания и техничнитѣ му способности не изглежда да сж придобити чрезъ обикновени методи. Той казваше: „Всѣко дете на Бога, достатъчно чисто, за да се пожертвува, за кого да е отъ своитѣ братя и да забрави жертвата си, може да знае всичко. Звѣздата ще му разкрие тайната си, камъкътъ на тази стѣна ще му каже името на работника, който го е издѣлалъ, растенията ще му разкриятъ своитѣ качества и и по лицето на човѣка той ще прочете тѣхнитѣ постжпки.“

Всички клонове на съвременното знание изглеждаха познати на тоя страненъ изследователъ. Нѣщо още по-удивително: когато еднѣжъ ми се случи да го запитамъ върху нѣкои древни мнения, които въ нашата епоха се считатъ за суевѣрни, той ми отговори на широко и ми достави различни опитни доказателства за тѣхната истинностъ. Много по-рано отъ нашитѣ съвременни физици той твърдѣше за тежестъта на свѣтлината, за съответствието между цвѣтоветѣ и звуковетѣ, за хромотерапията, за относителността на врѣмето и пространството и многовидността на тѣхнитѣ форми, за сложността на проститѣ тѣла, за сжществуването на непознати метали, и за още други особености, които премълчавамъ, тѣй като въ настоящия часъ ще се видятъ малко невѣроятни на положителнитѣ улове.

* * *

При това, тоя филантропъ, тоя ученъ бѣше единъ извънреденъ чудотворецъ. Всички чудеса, извършени отъ светии като Венсенъ Ферие, Франсуа де Поль, Жозефъ де Купертино, Арския свещеникъ, отъ волеви личности увличащи народнитѣ маси като Бернардъ отъ Клерво, Францискъ Асизки или Жана д-Аркъ, азъ ги видѣхъ да ги извършва и той; чудесата цвѣтѣха подиръ неговитѣ стѣпки; тѣ изглеждаха естествени, неизбѣжни, сигурни, и нищо друго не ги предизвикваше, освенъ молитвата.

„Може би хипнотизъмъ? ще помисли нѣкой. Дете заболѣло отъ крупъ *) на четиридесетъ мили разстояние отъ града, дето обитава цѣрительтъ, е ли хипнотизируемо? Може би внушение? Тъкани, обхванати отъ ракъ и туберкулоза, могатъ ли да се поддадатъ на внушение? При това, нашиятъ непознатъ осждаше еднакво и хипнотизма, и невѣжото магьосничество, и учената магия; той всѣкога говорѣше противъ употрѣбяване на волята или медиумизма.

Употрѣбяваше прости молитви, каквито Христосъ ни е далъ. Обаче, докато въ грамадното болшинство на случаитѣ светиитѣ получаватъ дара на чудодѣйствието въ резултатъ на извънреденъ постъ, покаяние и молитви, той живѣше по най-обикновенъ начинъ; приемаше своитѣ посѣтители безразлично де, безразлично кога, и едвамъ молбата биваше формулирана, отговаряше съ нѣколко думи: „Небето ви дава това и това.“ Или: „Върнете се у дома си; вашиятъ болень е оздравѣлъ.“ Неговата дума се реализираше въ самия моментъ. Следъ това се укриваше отъ благодарността на задълженитѣ му.

Той упражняваше сжщото мѡщество и върху животнитѣ, растенията, произшествията, елементитѣ.

Да говоря ли още и за други дарове, всѣкога спонтанни, неочаквани и благодѣтелни? Миналото, бждащето, пространството бѣха за него прозрачни. Той казваше тѣй лесно на единъ запитвачъ: „Твоятъ приятель прави въ тоя моментъ на еди кое мѣсто това и това“, както на другого: „Еди кой день, еди коя година ти помисли еди какво си.“ Въ добавъкъ, анекдотитѣ, които бихъ могълъ да ви разкажа, тѣй много надминаватъ всѣка вѣроятность, че предпочитамъ да не се спирамъ върху тѣхъ. Дѣйствително, единъ подвигъ показва въ духовно отношение стойността на неговия авторъ. Истина е, че чудесата интересуватъ публиката и водятъ къмъ бърза знаменитость, обаче онова, което увлича религиознитѣ души, то е не толкова формата на чудесата, колкото душата. Азъ бихъ искалъ следователно да ви заинтересувамъ единствено съ душата на моя герой, да ви дамъ възможность да я видите такава, каквато тя ми се представи въ моята младость — свърхчовѣшка, напълно божествена, като една звезда — сестра на оная, която се издигна надъ земния мракъ преди двадесетъ столѣтия. Ако, слушайки ме, вие подирите друго нѣщо освенъ небето, цѣлиятъ мой разказъ става безполезенъ и неумѣстенъ.

*) Възпаление на гърлото.

Да бжде човѣкъ свидетелъ на чудеса не е голѣма рѣдкостъ; да прави човѣкъ чудеса, истински чудеса, не е много трудно. Но да мисли, да обича, да чувствува, да работи, да се възпламенява, да иска постоянно въ хармония съ Вѣчната Свѣтлина, това е подвигъ. Защото за човѣка, за който ви говоря, изцѣряването отъ тифусна трѣска бѣше тъй естествено, както плащането заплатата на единъ бѣденъ или даването формулата на единъ реактивъ? Всичко въ него бѣше бащинско милосърдие и вродена доброта. Всичко, изхождащо отъ него, бѣше едно гениално и нѣжно подбуждане, щото бѣднитѣ мже и жени да се окуражатъ за нови усилия и да получатъ облекчение и подобрене. Както художникътъ гледа природата, и както музикантътъ слуша, тъй и той живѣеше въ Любовта и за Любовта, поради Любовта и чрезъ Любовта.

* * *

Той никога не говорѣше за тоя възхитителенъ огънь, криеше своето знание и своето замайващо всемогъщество подъ една много обикновена външностъ на живота. Той прикриваше своитѣ добродѣтели и превъзходства, както ние прикриваме нашитѣ пороци, и трѣбваше да бжде следванъ по цѣлата дължина на неговитѣ продължителни ходения изъ гжстонаселенитѣ предградия, за да се открие безмѣрната негова мъдростъ. Съ каква нѣжностъ предлагаше своята мощь на срамежливитѣ и скромнитѣ, колко бѣше търпеливъ съ досадливитѣ, съ претенциознитѣ недоучени и съ жалкото стадо на посредственитѣ!

Нашето сърце, което едвамъ е започнало да става човѣшко, може само да предчувствува неуловимитѣ тайни на едно сърце, тъй свѣрхчовѣшко. Безбройнитѣ жестове на неговата благосклонностъ, на неговата неизчерпаема и всѣкога разумна благодарѣтелностъ извираха отъ едно чувство, непонятно за насъ: отъ убѣждението за своето собствено нищожество. Единъ день нѣкой си поиска отъ тая загадъчна личностъ едно духовна помощъ, а той отговори, следъ като една минута по-рано бѣ спасилъ единъ неизлѣчимъ: „Защо искашъ това нѣщо отъ мене? Ти добре знаешъ, че азъ не струвамъ даже колкото пода, по който ходимъ“. На всички изрази на признателностъ или възхищение, той отговаряше еднакво: „Азъ не съмъ нищо, азъ не мога нищо. Небето е, което прави всичко“.

Единъ день го заварихъ въ неговата кухня, правъ, закусващъ кжсче сухъ хлѣбъ съ чаша вода, и понеже се очудихъ на неговата невзискателностъ, тоя човѣкъ, който ни една минута не принадлежеше на себе си, който раздаваше всичко, което притежаваше, който прекарваше своитѣ дни и ноци въ страдание за другитѣ, ми отговори съ добродушие: „Но азъ закусвамъ много добре, и отъ друга страна, тоя хлѣбъ, който добриятъ Богъ ми дава, азъ не съмъ го спечелилъ.“ Той никога не се отклоняваше отъ това невѣроятно скромно поведение. Въ нашия модеренъ животъ, дето царува правилото „всѣки за себе си“, той всѣкога заемаше послѣдно мѣсто, отстъпвайки на прѣковървящитѣ, на нетърпеливитѣ, на грубитѣ, като играеше

ролята на доброволенъ глупецъ и се усмихваше, като че никога нищо не е забелѣзаль.

Въ старитѣ книги е писано, че мъдрецитѣ, съ цѣль да се оттеглятъ въ величественитѣ красоти на Абсолютния, се отказватъ да гледатъ повече земнитѣ случайности и презиратъ жилото на тълпата. При все това обаче, въ действителность има малко философи, които допусчатъ да бждатъ прередени напрімѣръ, на едно гише съ натрупани хора. Това сж малки слабости, безъ съмнѣние, но солидната добродѣтель изисква нѣщо повече отъ едно случайно геройство. Срещатъ се хора, способни на отдѣлни хубави жестове, но чието морално дѣно остава малко не исто, и, съгласно съ учителитѣ на вжтрѣшния животъ, азъ мисля, че съвършенството не сѣди въ нѣкакви отдѣлни блѣстящи актове, а повечето въ добродѣтели, търпеливо прилагани въ течение на цѣлия денъ и на цѣлия животъ. По тоя начинъ, скромното държане на нашия мистикъ трѣбва да ни открие Свѣтлината по-добре, отколкото неговитѣ чудеса или неговитѣ поучения. Писано е. „Сждете за дървото по неговитѣ плодове!“

Въ тоя човѣкъ, тѣй близъкъ на насъ, можеше да се обхване съ единъ и сжщъ погледъ идеалното съ реалното, теорията съ практиката, божественото проникващо земното, и всичко това заедно очертаваше най-живия образъ на оноа, което трѣбва да сж били нѣкога живитѣ уроци на нашия Господъ Христосъ. Никакъвъ недостатъкъ, никакво неравновѣсие въ моралната личность на тоя съвършенъ служителъ; постоянно еднакъвъ, солиденъ и мекосърдеченъ, той изглеждаше единственъ по-дълбоката хармония на своитѣ най-разнообразни качества.

Той, всѣкога подобенъ на всички хора, едноврѣменно лѣкуваше, и учеше, и подпомагаше, и утѣшаваше съ единъ и сжщи тихъ гласъ и съ една и сжща бащинска усмивка.

Азъ не мога да дамъ въ подкрепа на горнитѣ твърдения освенъ моето собствено свидетелство. И други сж присжтствували на сжщитѣ чудеса, но тѣ иматъ мотиви да си мълчатъ; азъ пъкъ имамъ такива, за да говоря. Азъ обаче не ви изисквамъ да ме вѣрвате. Въобразете си само, че тѣ сж може би възможни, и това ми стига. Приемането на тая хипотеза ще ви напрази по-късно чувствителни спрѣмо Свѣтлината, и моята цѣль ще бжде постигната; понеже азъ не говоря, за да отдамъ справедливостъ на едно сжщество, което не се грижеше за земната справедливостъ; азъ говоря само за васъ, зарадъ вашето бждаще, за да намѣрите смѣлостъ въ минутитѣ на изнурение и въпреки всичко да вървите напредъ.

* * *

Тоя французинъ, толкова приличенъ на своитѣ сънародници и сжщеврѣменно толкова различенъ, бѣше съ срѣденъ ръстъ и атлетично тѣлосложение. Нищо, нито въ неговото облекло, нито въ неговитѣ маниери, нито въ неговия говоръ, не го различаваше отъ тълпата. Той живѣеше както всички, съ изключение на часоветѣ за спане, които той почти всецѣло премахваше.

При една непрестанна активность, нито неговото тѣло, нито, неговиятъ умъ не изглеждаха да познаватъ умората. Всички моменти

на неговото време бѣха заети; химически и механически изследвания; благотворителни заведения, които управляваха негови приятели; социални реформи, изобрѣтения, които той даваше на нѣкои нуждающи се, и непрестанно всички видове благотворителности, но всѣкога като се укриваше.

Колкото сложенъ и да бѣ случаятъ, за който се допитваха до него, той отговаряше съ нѣколко окончателни думи. Той наставляваше твърде малко, а даваше само кратки указания на скромнитѣ и чистосърдечни търсители. Той нѣмаше едно съгласувано доктринално учение, но съ течение на времето, идеитѣ, безъ видима свръзка, които тоя или онзи отъ ученицитѣ търпеливо събираше, въ края на краищата се организираха въ едно цѣло, съобразно духовнитѣ, особености, нуждитѣ и частнитѣ занятия на всѣкиго одного. Той поучаваше отдѣлнитѣ лица и имъ даваше изобщо всичко необходимо, за да могатъ тѣ да съградятъ разбиране на живота, но той никога не изложи една обща синтеза на Знанието. Дѣйността го занимаваше много повече. „Човѣкътъ, казваше той, който обикне своя ближень, както себе си, ще знае всичко.“

Единъ пълень реализъмъ, въ който самитѣ абстракции ставатъ факти, въ който всички минути на трайността и всички разстояния ставатъ настоящи, — ето какъвъ образъ вземаше видимиятъ и невидимиятъ свѣтъ за нашия мистикъ, утвърденъ въ неизмѣримата, но жива Цѣлокупность, за която екстазитѣ на светиитѣ ни донасятъ нѣколко бързи свѣткавици; тоя Божи приятель разнасяше непрѣстанно върху нѣщата и върху създанията възродителнитѣ сѣмена на Духа.

Извѣстно ви е, че отъ вѣкъ на вѣкъ вѣчната лампа се предава чрезъ благоговѣйнитѣ ржцѣ на тайнитѣ работници на Отца, стрѣмейки се къмъ завършване дѣлото на Христа. А Тоя послѣдниятъ, владѣтель на всѣко величие, господарь на всички създания, се е поставилъ подолу отъ всички времenni величия. Бѣденъ откъмъ богатство, бѣденъ откъмъ слава, бѣденъ откъмъ приятели, Той даде на хората всичко, включително до своята Майка, и отъ дѣното на това свършено лишение отъ всичко тръгна да побѣди свѣта. Моятъ приятель бѣше „подобень на одного отъ насъ“, и който реализираше предъ общественото мнѣние най-безцвѣтната форма на лишението — посредствеността. Такова бѣше за нашето деветнадесето столѣтие чудесното изобретение на Божественото милосърдие, понеже тая посредственостъ ще служи въ Последния День за извинение на тия, които не сж съгледали Свѣтлината, тъй като лампата била много проста на видъ; такава бѣше остроумната стратегия на божествената Мждрость, да се укрива отъ любопитството на изопаченитѣ, благодарение на незначителността на човѣшката форма, чрѣзъ която тя въздѣйствуваше.

Накрая, още една дума.

Исусъ бѣдниятъ и Исусъ търпеливиятъ. Той страда, той се подчинява, той се самоотрича, той постоянноува и той мълча. Неговитѣ приятели, братя и наследници, живѣятъ следователно безъ блѣсъкъ, загубени средъ множеството, за което тѣ приематъ да страдатъ и което ги не познава. Колкото по-голѣми сж тѣ прѣдъ Бога, толкова тѣ сж

по-непризнати и толкова по-непознати оставатъ. По тоя начинъ нашето столѣтие, въ което нищо не може да остане скрито, не познава при все това човѣка, за който ви говоря, и който имаше всичко необходимо въ своитѣ ржцѣ, за да води подире си тълпата. По тоя начинъ нашето столѣтие, чрезъ гласа на нѣколцина отъ неговитѣ голѣмци осмѣ, оклевети, презрѣ сжщия тоя човѣкъ, отъ чиято тайна изнурителна работа то се ползуваше. И тоя спасителъ на толкова корабкрушенци никога не си отвори устата, за да се защити, не позволи никога на своитѣ последователи да изобличатъ преследвателитѣ, спечелвайки по тоя начинъ правото да потвърди божествената молба на Христа:

„Отче, прости имъ, защото не знаятъ, какво правятъ.“

И именно, понеже намирамъ въ тоя непознатъ една най-съвършена прилика съ Христа, като доброволна жертва, видѣ ми се полезно да ви очертая неговата физиономия.

А. Томовъ.

Голѣмата свѣтовна криза.

Съвременнитѣ хора не могатъ се оплака, че живѣятъ въ епоха бѣдна отъ съдържание и драматични ефекти. Никога въ единъ сравнително късъ периодъ отъ време, какъвто представлява първата четвъртина на настоящето столѣтие, не сж се разгрѣщали предъ човѣшкия взоръ такива дълбоки и обхватни промѣни. Сърцето на обществения животъ сѣкашъ започва да тупти съ една небивала до сега мощь: подобно възбуждаваща и неудържима стихия, животътъ разкъсва една следъ друга вековни вериги и разгрѣща все по-могъщи и неподозирани сили.

Въ продължение на това късо време отъ четвъртъ вѣкъ ние бѣхме свидѣтели на руско-японската война, въ която една азиатска държава за пръвъ пжтъ, следъ дългия многовековенъ сънъ на голѣмия Ориентъ, премѣри съ блѣскавъ успѣхъ своитѣ сили, своята социална и военна организация, съ една почти модерно организирана държава, за да застане занапредъ въ реда на тѣй нареченитѣ „цивилизовани“ страни. Ние преживѣхме сгромолясването на китайския монархизъмъ — изглеждащъ неразклатимъ за вечни времена върху основитѣ на една окостенѣлость и единъ консерватизъмъ, пословични въ цѣль свѣтъ презъ много вѣкове. Преживѣхме Балканскитѣ войни — прелюдията на голѣмата свѣтовна война, както и тая последната, съ всичкитѣ ѣ разнообразни перипетии и ужаси. Видѣхме сгромолясването на монархията въ Русия, Германия, Австро-Унгария, Турция и замѣстванието ѣ съ републикански управления, а въ страната на богопомазанитѣ руски самодържци — съ една нова, „свѣтска“ власть съ единъ съюзъ отъ републики, стремящи се да изградятъ своята трудова, социална и политическа организация върху новитѣ начала на

колективизъмъ, на национално и социално равенство и братство. На тия голъми и рѣзки външни промѣни съответствуватъ дълбоки измѣнения въ отношенията на хората, въ тѣхното съзнание, въ групирането на общественитѣ сили изобщо.

Но всички тия външни и вътрешни промѣни далечъ не доведоха до едно уравновѣсяване и хармонизиране на общественитѣ сили; тѣ разкриха нови страници за нови, още по-непримирими и грамадни конфликти; тѣ само прегрупираха силитѣ за нови борби, водящи къмъ още по-величави по своя замахъ и значение събития.

Голѣмата война остави на човѣчеството едно грозно наследство отъ разорения и опустошения, отъ грамадни и неизплатими дългове. Но нейнитѣ морални последици далечъ надминаватъ материалнитѣ злини. Тя пробуди и разюзди животинското въ човѣка и общества, причини всеобщо морално задебеляване и дегенериране, раздуха междунационални и класови умрази, създаде предпоставкигѣ за единъ още по-несдържанъ и алченъ национализъмъ и за още по-съкрушающъ и спѣващъ развитието милитаризъмъ, съ неговитѣ модерни и незнаещи граници въоръжения.

Може да се смѣта като очевидно и безспорно, че днесъ общото свѣтовно положение е значително по-тежко, по-болезнено, по-несигурно, отколкото въ предвечерието на голѣмата свѣтовна война.

Въпреки временнитѣ колебания въ поминъчното състояние на народнитѣ маси, извършило се е и се извършва едно постоянно обѣдняване на последнитѣ. Числото на безработнитѣ въ най-индустриалнитѣ страни като Англия, Съединенитѣ Щати, Германия се наброяватъ съ милиони. Отъ това може да се сѣди и за числото на полуработнитѣ, за острата конкуренция въ срѣдата на грамадното мнозинство хора. които нѣматъ нищо, освенъ своитѣ рѣцѣ, както за низкитѣ надници и заплати. Въ още по-тежко състояние сѣ изостаналитѣ въ индустриално отношение страни и особно тия отъ тѣхъ, които участвуваха въ голѣмата война.

Заедно съ мизерията и страданията расте и недоволството, засилватъ се социалнитѣ конфликти. А съ надигането на недоволнитѣ и революционни сили, засилва се и економическото и политическо подтисничество въ всѣка страна. Почти всички държави развиха презъ време на войната своя апаратъ за упражнение на властѣта, насилието и подтисничеството до чуловищни размѣри и продължаватъ да го развиватъ, пригаждайки го главно за борба срещу „вътрешния неприятель.“ Въ много държави народнитѣ свободи сѣ само една иллюзорностъ; тѣ сѣ запазени само за крепителитѣ на старото. Демократизъмътъ и парламентаризъмътъ сѣ само прикрития за най-сурова диктатура. Наредъ съ „законната властъ“ действуватъ, полуприкрито или конспиративно, „неотговорни фактори“ — обикновенно въоръженни организации, неспиращи се предъ никакви насилия и то подъ прикритието на държавната властъ.

Националното подтисничество сѣщо така е възрастнало. Десетки милиони хора въ Европа сѣ подложени на жестока и позоряща човѣка денационализация. Тукъ ограниченията на свободитѣ отиватъ

понѣкога чакъ до забраната да се говори майчинъ езикъ — както е случая въ грѣцка Македония. Това национално подтисничество се изрази още въ секвестирание на имоти, принудително изселване на инороднитѣ населенія и всевъзможни жестоки репресии. Всичко това е отъ естество да раздухва създаденитѣ чрезъ войната и последвалитѣ я жестоки и несправедли договори за миръ междунационални раздори.

Но отъ най-голѣмо значение за стопанския животъ на голѣмитѣ индустриални държави и за общото социално и политическо положение е чувствителното и все по-значително стѣсняване на международния пазаръ, главно поради развиване на индустрия въ изостаналитѣ страни и самитѣ колонии, както и поради изолирането, по разни причини, на грамадни области и изобщо намаляване на търговскитѣ връзки съ тѣхъ, както е случая съ Съюза на Съвѣтскитѣ Държави, съ голѣма частъ на Китай и съ Индия въ най-ново врѣме. Това стѣсняване на пазаря се отразява най-чувствително върху индустрията, търговията и поминѣка въ голѣмитѣ индустриални страни, а отъ тукъ и върху всеобщия стопански и политически животъ. То създава застой, безработица, мизерия, изостря социалнитѣ конфликти и борби.

Всичко това иде да влоши още повече и така много тежкото положение, да засили империалистичнитѣ надпреварвания, стремежитѣ у голѣмитѣ държави къмъ осигуряване на колонии и „економически територии“, къмъ насилствено установяване на своята хегемония надъ по-слабитѣ народи и надъ цѣль свѣтъ. То раздухва взаимното недоверѣие и конфликтитѣ между надпреварващитѣ се и дебнящи държави, дава все по-широкъ замахъ на въоръженията. То има своя много силенъ ефектъ и въ вътрешното положение на отдѣлнитѣ държави, което бързо се влошава. По тоя начинъ се е създадо и постепенно се засилва едно общо бѣдствено положение, изпълнено съ страдания и бременно съ голѣми социални и международни катаклизми.

Тѣй, човѣчеството се вижда поставено предъ велики проблеми: да се справи съ това всеобщо бѣдствено положение; да организира общественитѣ сили на международна основа, като премахне причинитѣ за междунационални конфликти и осигури свободно развитие на всички нации; да премахне самитѣ класови противоречия и конфликти; да създаде нови форми на обмѣна на труда и богатата, при които ще бжде осъществена една по-пълна социална правда, едно истинско братство, и ще се създаде възможность за всѣки индивидъ въ рамкитѣ на отдѣлната нация да живѣе човѣшки и да се развива, или казано съ нѣколко думи — трѣбва да се осъществи единъ по-висшъ, по-съвършенъ, действително християнски моралъ въ общественитѣ отношения. Разрешението на тия голѣми проблеми се налага вече отъ самия технически и стопански прогресъ. Животътъ не може по-нататкъ да бжде скованъ въ сжществувачитѣ трудови, национални и класови форми. Разрешението на тия проблеми е едно все по-настойчиво и повелително искане на все нови и нови милиони страдащи човѣшки сжщества, които виждатъ въ това разрешение сжществено условие за човѣшки животъ и гарантиране общото подобрене. Тая нужда за ориентирание на живота въ нови посока е тѣй грамадна, тя засѣга най-

чувствително такива широки народни маси и предизвиква такива вътрешни борби, че конфликтът между силите на старото и тия на новото изпъква вече като основен, доминиращ надъ всичко социален конфликт в международния живот. Сами по себе тия борби водят сжщо тъй към по-нататъшно изостряне на голъмата социална криза.

*

Върху тоя фон на разрастваща се всевътска криза се очертават и развиватъ понастоящемъ събития, които сж отъ най-голъма важностъ и трѣбва да привличатъ вниманието на всѣки мислящъ човѣкъ. Това сж на първо мѣсто събитията въ Съюза на Съвѣтскитѣ републики и тия въ Индия. Тия събития сж отъ грамадна важностъ, не само защото въ тѣхъ сж ангажирани стотини милиони хора, а и защото сж въ най-тѣсна връзка съ общата социална криза, ще иматъ едно решающе значение върху по-нататъшното ѝ развитие, а още и затова, защото тѣ ни разкриватъ изгледи за нови спасителни насоки въ живота. Въ страната на Чернишевски, Достоевски, Толстой, както и въ мистична Индия днесъ се правятъ най-великитѣ опити за налучкване нови пѣтища и за нови строителства въ живота.

Тукъ само бѣгло и накжсо ще посочимъ, какво става въ едната и въ другата страна.

Голъма тревога се вдигна неотдавна у насъ, пъкъ и въ цѣла Европа, за смѣкнати камбани, разрушени и затворени манастири и черкви, за хвърлени килимјавки, за безбожнически агитации, за насилия противъ тъй нареченитѣ кулаки (селски думбази) въ съвѣтскитѣ страни.

Тая тревога бѣ донѣкъде оправдана. Защото болшевикитѣ сжщо тъй като правителствата на „цивилизованитѣ“ капиталистически страни, си служатъ съ методитѣ на насилиято и сжщо тъй иматъ печалната слабостъ да се увличатъ въ тѣхното прилагане. Тия методи на насилия — който и да ги прилага — говорятъ изобщо за низкото стѣпало, на което още се намира човѣчеството, за варварството и животинството. Все пакъ може и трѣбва да се прави разлика между насилиято, което разкъсва свързващитѣ живота вериги и улеснява неговия по-нататъшенъ развой и насилиято, което поставя прегради на тоя развой.

Но погребението на нѣкои стари форми не е най-важното, което става въ Съвѣтскитѣ държави. То е само нѣщо странично и маловажно на много важното по своето общочовѣшко значение положително творчество, на онова преорганизиране и прегрупирание на общественитѣ сили, на оная дълбока промѣна въ трудовитѣ отношения, която се извършва въ тия страни, на она новъ духъ, който се ражда.

Може да се каже като нѣщо сигурно, че резолюцията въ съюза на съвѣтскитѣ републики преживѣ вече опасния и критиченъ моментъ на преорганизиране на общественитѣ сили. Следъ като се укрепил добре въ градскитѣ центровѣ, тя въ последно време можа да предприеме и извърши успѣшно решителния пристѣпъ срещу селото — най-здравата крѣпостъ на монархизма, най-голъмата надежда на всички врагове на съвѣтския строй.

Докато индустрията въ градоветъ се организираше на нови колективистични, начала, въ селото оставяше да господствува дребното стопанство, частното и примитивно владение и стопанисване на земята, което подхранва дребния селски индивидуализъмъ и егоизъмъ, правейки необходима конкуренцията на всъки едного противъ всички и ограничавайки въ най-голѣма степенъ възможността за модернизиране производството, въвеждане на машината, използването на агрономическитѣ познания, скъсяването на работния день и повдигане просвѣтното и културно ниво на селянина. Селската непросвѣтна маса, не по-малко отъ 80⁰/₀ отъ цѣлото население, чужда и даже враждебна на колективистичния духъ, имаше да реши въ края на краищата съдбата на всички завоевания на революцията. Ето защо, въ последно време, болшеvizмътъ, чувствувайки се вече силенъ въ градоветѣ, предприе своята генерална атака срещу силната, непревзета, а само обсадена крѣпостъ на монархизма и старитѣ порядки — селото, за завладѣването му чрезъ неговото трудово и стопанско преорганизиране. Това преорганизиране биде поставено като върховна задача на момента на цѣлата болшевишка партия, създадено бѣ едно широко повсемѣстно движение, едно повсемѣстно надпреварване въ изграждане новата трудова и стопанска организация на селото. Въ резултатъ на всичко това, вече 40⁰/₀ отъ селскитѣ стопанства, предимно въ плодороднитѣ житни области, сж колективизирани, т. е. преминали сж къмъ колективно владение и обработване на земята, или е извършена една престоителна работа, която споредъ общия стопански планъ за цѣлата страна е трѣбвало да бжде завършена въ 1932 год. Това е една отъ наѣ-блѣскавитѣ побѣди на болшеvizма, съ която по важность може да се равнява само тая за завладяването на държавната власть отъ него. Селскитѣ комуни, артели и кооперации ще бждатъ отсега нататъкъ все по-надеждна и незамѣнима твърдина на новия — още въ своитѣ зачатки — строй, каквито сж и градскитѣ производствени комуни и работнически организации. Тия селски производствени сдружения ще създадатъ у селянина единъ съвършено новъ духъ на братство и взаимность и ще му разкриятъ изгледитѣ на единъ новъ животъ, осигуряващъ му просвѣта, широко използване на културнитѣ блага и всестранно издигане. Никога той вече не ще пожелае да се откаже отъ модернитѣ машини, каквито му дава на разположение колективизмътъ, отъ рационалното използване на агрономическитѣ знания, отъ широкия кредитъ, сигурността на поминъка и всички ония материални и културни блага, които му осигурява задругата, за да се повърне къмъ малкото частно стопанство, къмъ чокойството и монархизма.

Болшеvizмътъ, освѣнъ това, не само преживѣ крайно мъчителния периодъ на възстановяване на индустрията, тъй много пострадала отъ войната, но и премина вече къмъ едно широко, интензивно и многостранно строителство, което напоследъкъ придобива единъ грандиозенъ замахъ, какъвто не е вижданъ въ развитието нито даже на Германия, нито на С. А. Щати. Въ всички области на производството се въвеждатъ най-модернитѣ машини. Електрификацията се извършва

усилено и въ най-широки размѣри. Грамадни предприятия, каквато е линията Туркестанъ—Сибирь (1500 к. м.) сж привършени, други сж въ работа — канала напр. Донъ—Волга. Възникватъ грамадни заводи съ една фантастична бързина, като заводътъ „Тракторстрой“ въ Сталинградъ — най-голѣмата днесъ фабрика въ свѣта за трактори, съ годишно производство 50,000 трактори; завода „Селмашстрой“ — сжщо за земледѣлски машини, въ Ростовъ на Донъ; грамадната електрическа централа „Днепърстрой“, която още се строи. Организиратъ се грамадни държавни стопанства — совхози — между които първо мѣсто държи тѣй наречения „Гигантъ“ съ 1,200,000 декара земя. Тукъ производството, благодарение на машинитѣ и новата трудова организация, е стигнало да стане 12 пѣти по-ефтино, отколкото въ малкитѣ селски стопанства. Шестдесетѣтъ хиляди трактори, съ които сж разполагали свѣтскитѣ хазйства презъ есента 1929 г., сж направили най-голѣмата агитация чрезъ радио и подпомагане за организирането на селскитѣ артели, кооперации и комуни и изобщо за колективизиране на селскитѣ стопанства.

Тоя външенъ технически замахъ е съпроводенъ — и нѣщо повече — обусловенъ, отъ единъ сжщо тѣй величавъ подемъ въ съзнанието на широкитѣ народни маси, извикани къмъ новъ животъ, къмъ съзнателно и активно участие въ живота, къмъ свѣрхусилия и творчество за изграждане материалнитѣ условия за единъ новъ, по-справедливъ по-щастливъ, по-прекрасенъ животъ. Тия народни маси се отдаватъ на общото дѣло съ едно възрастващо увелечение, съ възрастващъ ентузиазъмъ и непреклонна воля, Това не сж фрази, а действителностъ, която всѣки ще почувствува, когато чете при какви трудни условия и съ каква енергия и постоянство е прокарана напр. презъ обширнитѣ пустинни мѣста на Туркестанъ новата линия Туркестанъ—Сибирь, какви трудности сж преодоленни при постройката на най-голѣмата днесъ тракторна фабрика на земята, която намѣсто въ 163 дни (както сж предвиждали американски инженери), е построена само въ 63 дни отъ ентузиазираниитѣ и готови на всѣкакви жертви работници.

Не ще съмнение, новата култура, новиятъ животъ е още въ своитѣ пелени. Любителитѣ на несвѣршенствата ще намѣрятъ такива въ изобилие, особено ако задъ пеленитѣ не желаятъ да видятъ младенеца. Зелениятъ плодъ тепърва има още да зрѣе.

Бързото индустриално развитие на Съюза на Съвѣтскитѣ държави, което въ скоро време ще ги издигне на първо мѣсто по техника, стопанска мощъ, трудова и социална организация, — това развитие вече се чувствува на международнитѣ пазари. Ефтинитѣ руски стоки внасятъ тревога и смущение въсредъ странитѣ на стария свѣтъ. Единъ неочакванъ и много опасенъ конкурентъ се явява на стѣснения твърде много международенъ пазаръ, и при това не само като обикновенъ конкурентъ, а като представител на една нова система на трудова и социална организация, съ която стариятъ свѣтъ трѣбва вече и на почвата на международната обмѣна да си премѣри силитѣ. Това е само едно разширение на гиганската борба, повсемѣстна, международна, между силитѣ на стария и силитѣ на новия свѣтъ. По тоя начинъ въ

просътъ за господството на тоя или оная социална форма се слага все по-практически и конкретно: кой ще издържи въ голѣмата економическа и политическа борба, кой ще осигури на народнитѣ маси повече култура и просвѣта, кой ще ги ентузиазира повече и извика къмъ свърхусилие и плодовита творческа работа; кой ще даде по-ефтинъ хлѣбъ, по-ефтини средства за сществуване и блага, като осигури чрезъ това и по-широка економическа и политическа свобода на тия маси; кой ще създаде въ своитѣ граници по-пълна хармония, по-свършено братство, по-мощень подемъ за всестранно развитие.

Явно е, че заздравяването на съвѣтския режимъ и изпъкването на съвѣтскитѣ републики въ ролята на опасень конкурентъ, иде значително да влоши международната криза, да засили желанието на враговетѣ на съвѣтския строй и съвѣтскитѣ републики да се справятъ решително и веднѣжъ за винаги съ тѣхъ; то иде да създаде една още по-обтегната и несигурна международна и социална атмосфера.

*

Друго едно събитие отъ първостепенна важность за по-нататъшното развитие и задълбочаване на всеобщата социална криза представлява борбата за економическа и политическа независимостъ на Индия. Тая борба се явява и въ формата на бойкотъ на чуждестраннитѣ и главно английски стоки. А Индия, съ своето 300-милионно население и примитивно производство, е най-широкиятъ пазаръ за английскитѣ стоки и най-богатиятъ източникъ на сурови продукти и държавни приходи. Борбитѣ въ Индия упражняватъ вече голѣмо влияние върху економическото положение въ Англия, като преди всичко увеличаватъ все повече числото на безработнитѣ. Тия борби иматъ своя ефектъ и въ всички други колониални държави, кждето експлоатацията и подтисничеството следъ войната сж се засилили. Тукъ тия борби пораждатъ и засилватъ стремежа къмъ освобождение отъ чуждото подтисничество.

Но още по-важни сж тия борби въ Индия, поради новитѣ схващания и методи, които се изнасятъ и на дѣло се изпитватъ въ живота. За пръвъ пжтъ въ историята на човѣчеството мистичната мисль се явява въ ролята на съзнателна организаторка и ржководителка на широки обществени борби, прилагайки методи, които единственое и сж присжщи.

За пръвъ пжтъ се прави опитъ да се свърже въпроса за хлѣба и материалното сществуване съ въпроса за духовното издигане на личността, като истинска гаранция и смисль на всѣко развитие. За пръвъ пжтъ се прави величавъ опитъ да се използва като методъ на духовното повдигане не само ограниченото по обсегъ въздействие върху отдѣлни индивиди, а и широкото и мощно раздвижване на народнитѣ маси, взаимното масово съревнувание и поощрение, доведено до единъ възраставащъ стремежъ къмъ подвигъ, мжченичество и самопожертвуване въ полза на онеправданитѣ и страдащитѣ, както и въ полза на цѣлото човѣчество. За пръвъ пжтъ се опитватъ чисто християнски (въ истинска смисль на думата) методи на обществена борба, изключващи насилието, умразата, убийството. Мистичната мисль излиза отъ тѣсния кржгъ на индивидуаната затвореность, на полупасив-

ното отнасяне към общото и все повече влошаващо се бѣдствено положение на цѣлото човѣчество, за да призове към активна намѣса въ живота именно тия, които сж действително носителитѣ на чистия и възвишенъ идеализъмъ, — хората на истинския мистицизъмъ.

Движението въ Индия е въ своето начало. То може да затихва временно, но само за да се разгори отново съ по-голѣма сила. То е едно духовно растене на борящитѣ се маси, което всѣки моментъ измѣня фактическото съотношение на общественитѣ сили. Неговиятъ краенъ резултатъ ще бѣде пълното възраждане за единъ новъ животъ на борящитѣ се народни маси. Това движение ще упражни едно дълготрайно и мощно влияние върху цѣлото човѣчество и ще даде единъ силенъ тласъкъ за развитието на мистичното съзнание и мистичната мисль. То неизбѣжно ще добива все повече характеръ на движение за истинско социално освобождение и за пробуждане на истинския, духовния човѣкъ.

*

Въ заключение трѣбва да кажемъ, че кризата, която преживѣва стариятъ свѣтъ, съвсѣмъ не е една криза лека и скоропреходна; това е криза на залѣзъ на една отживѣла врѣмето си обществена система и замѣстването ѝ съ нова. Новиятъ животъ иде: неотразимо и неизбѣжно стариятъ свѣтъ съ неговитѣ безумства и престѣпления си отива. Отива си той, защото не е въ състояние да разреши голѣмитѣ проблеми на новото време, Безсиленъ да се справи съ тия проблеми, тоя старъ свѣтъ има обаче всичкото желание да задуши новото въ неговия зачатъкъ, да му прегради пѣтя; той обаче е все по-малко въ състояние да постигне това.

Голѣмо е желанието на капиталистическитѣ държави да задушатъ въ себе всѣки социаленъ протестъ, всѣко недоволство, всѣки стремежъ за организирано противодействие отъ страна на економически и политически подтиснати обществени слоеве и нации. Но подтиснеността отъ горе води засилено противодействие отъ долу, възрастване на недоволството, създаване благоприятна атмосфера за вирѣне на крайнитѣ социални идеи и стремежи; то води къмъ парализиране и изтощение на самитѣ творчески и строителни сили на нацията и къмъ държавно опропастване.

Голѣмитѣ капиталистически държави охотно биха се нахвърлили върху Съюза на съвѣтскитѣ републики, за да го смажатъ преди да стѣпи здраво на краката си. Но тѣ сж разпокъсани поради своето неизбѣжно и алчно съперничество на враждебни лагери, които взаимно се дебнатъ. Една отъ голѣмитѣ държави на Европа, Германия, задушваща се все по-вече отъ наложеното ѝ бreme на репарации, окастрена и подложена на унижения, се ориентира по подобие на Турската република, въ единствено спасителната за нея посока — къмъ дирена решителна опора въ Съюза на съвѣтскитѣ републики. Резултатитѣ на последнитѣ избори въ Германия сж знаменателни въ това отношение. Сѣщото се извършва и въ самата Италия. Засилването на свѣтовната криза, която е още въ своето начало, ще ослабява вътрешно враговетѣ на Съв. държави и ще разстройва отъ друга страна действието

на отдавна сглобяваната коалиция противъ тия държави, като тласка все по-решително Германия и Италия въ лагера на Съв. съюзъ.

Това разединение на държавитъ въ Европа е, наредъ съ острата свѣтовна криза, непосредствена причина, поради която противоречията между Съв. държав и тия на Западна Европа и тѣхнитъ васали на изтокъ не сж се разразили още въ нова всесвѣтска война, несравнено по-страшна и разорителна отъ миналата. Отлагането обаче на тая война не значи нейното избѣгване. Тя все пакъ неизбежно ще дойде и то като резултатъ на едно по-широко организиране на враждебни сили и въ края на краищата ще се изрази въ единъ решителенъ воененъ двубой между две взаимно изключващи се системи на трудова, социална и политическа организация, на две основно враждебни помежду си цивилизации — едната залѣзваща, другата изгрѣваща.

*

Погледнемъ ли по-дълбоко на голѣмата свѣтовна криза и нейнитъ спътници — мизерията, страданията, враждитъ, днешнитъ и утрѣшни войни, не можемъ да не съзремъ, че ако това всичко е възможно, то е защото човѣкътъ се намира още въ едно нисше животинско състояние и неговата трудова, социална и политическа организация е пълно отражение на това нисше животинско състояние; то е, защото още не се е пробудилъ и не е взелъ надмощие въ обществения животъ духовниятъ, разумниятъ, истинскиятъ човѣкъ, за когото е невъзможно каквото и да било робство, въ каквато и форма да се явява то — робовладѣлство, крѣпостничество и чокойство, наемничество, никакво класово или национално потисничество. Тоя истински човѣкъ иде. Той е носителъ на най-цѣнното въ живота. Той е, който ще даде най-пълното и блѣскаво разрешение на всички голѣми проблемъ на живота. Ние виждаме неговото пробуждане въ борбитъ на Индия, въ засилването на духовнитъ движения, които сж носители на най-възвишената общочовѣшка любовъ, въ новия духъ на идеализъмъ и стремежъ къмъ просвѣта, общочовѣшка солидарность, висша социална правда, която раздвижва народнитъ маси. Голѣмитъ страдания, изпитнитъ, настоящи и близки сж само едно важно условие за пробуждането на тоя истински човѣкъ и неговото възмжжаване. Отъ друга страна, нисшето, животинското, за да бжде за винаги отречено и преодолено, трѣбва да разгърне своята природа, да се прояви въ пълната си грозота и да изпита до край своитъ средства и методи. *)

*) **Бел. на Ред.** Иде едно разширение на съзнанието. Както казва и авторътъ, то се долава въ все по-широкото разпространение на новитъ духовнитъ течения. Тая духовна вълна, която залива сега цѣлия свѣтъ, показва, че човѣчеството отива до едно по-дълбоко разбиране на живота, и това ще се отрази, разбира се, и върху формитъ на живота — цѣлокупниятъ животъ ще бжде сложенъ на нови основи. Опититъ, които сега се правятъ тукъ-тамъ за нареждане живота на нови основи, не могатъ да се взематъ като мѣрило за онова, което иде; напр. новитъ идеи, които ще легнатъ въ основитъ на бждащата култура, ще изключватъ всѣко насилие, въ каквато и форма да е то: войни и пр.

Ст. К.

Слънце и здраве.

Докторъ Ролие — Курортъ Лейзенъ — Швейцария.

Човѣкъ има нужда отъ много въздухъ и свѣтлина. По думитѣ на римския философъ Сенека, човѣкъ не умира, а се самоубива. Въ своя напредѣкъ човѣчеството, за свое нещастие, се е отдалечило отъ здравитѣ първобитни условия на живота, отъ въздуха и свѣтлината. Хелиотерапията си поставя за целъ да възвърне човѣка къмъ природата, къмъ въздуха и слънцето.

Действието на слънцелѣчението е общо и мѣстно: слънчевитѣ лъчи стимулиратъ, съживяватъ и възродяватъ силитѣ на организма. Мѣстното действие се изразява въ обезболяване, въ убиване микробитѣ и ускоряване зарастването на ранитѣ, отъ какъвто и да било произходъ.

Тежестъта на туберкулознитѣ поражения зависи не толкова отъ разпространението, колкото отъ защитнитѣ сили на организма. Слънцелѣчението подобрява организма и подпомага борбата му съ туберкулозната зараза.

Слънчевитѣ лъчи действуватъ преди всичко върху кожата, която притежава важни за организма функции. Кожата служи за защита на тѣлото отъ външнитѣ атмосферни влияния. Лишена отъ въздухъ и свѣтлина, кожата се атрофирва и не може да служи за защита на тѣлото. Подъ влиянието на въздуха и свѣтлината, кожата се пигментира и придобива отново способностъ да брани тѣлото.

Кожата съ своето богатство отъ капилярни съдове, образува единъ видъ „периферно сърце“, което не може да не влияе за разпредѣлението на кръвта въ вътрешнитѣ органи. Кожното кръвообращение способствува за прилива и отлива на кръвта къмъ вътрешнитѣ органи. Съ това се обяснява обезболяването и резорбиращето влияние на слънцелѣчението. Кожата е сщевременно и огледало на кръвта, показвайки съотношението между вътрешното и повърхностно кръвообращение.

Кожата е седалище на многочислени чувствителни и осѣзателни нерви, които предаватъ вънкашнитѣ възприемания на централната нервна система, като я възбуждатъ или успокояватъ. Кожнитѣ нервни разклонения сж клавишитѣ, по които играятъ слънчевитѣ лъчи, а резонансътъ на тази игра се отзовава до най-дълбоко лежащитѣ органи на човѣшкото тѣло. Тѣй се обяснява евфоричното настроение, подъ влияние на слънчевитѣ озарявания.

Отъ не по-малко значение е и екскреторната функция на кожата; тя извършва функцията на единъ добавъченъ бжбрекъ. Тя е не само органъ за отлжчване, но и органъ за възбуда и абсорбция, за усвояване отъ въздуха и слънцето на всички ония малко още познати намъ сили. Чрезъ кожата ние получаваме отъ слънцето изгубената витална енергия. Човѣкъ се храни не само съ хлѣбъ, той се храни сж-

що съ въздухъ, който е хлѣбътъ на дишането; храненето е не само стомашно, но и дихателно, чрезъ кожата.

Не е още достатъчно уяснена ендокринната вътрешно, секреторна функция на кожата, ала безспорно съществува връзка между функцията на кожата и излъчването на тѣй нареченитѣ жлези съ вътрешна секреция.

Пигментирането на кожнитѣ покривки подѣ влиянието на слънчевитѣ лъчи усилва устойчивостта на организма спрѣмо температурнитѣ колебания и микробнитѣ зарази. „Слънчевата превръзка“ е най-енергичната и ефикасна отъ всички антисептични превръзки. Кожниятъ пигментъ е акумулаторъ на динамизъмъ и образува единъ видъ защитна броня, както противъ ултравиолетовитѣ, тѣй и противъ топлинѣ лъчи. Пигментътъ, изглежда, играе важна биологична роля въ метаболизма, общата размѣна на веществата въ организма.

Слънчевитѣ озарения подобряватъ циркулацията на кръвта въ мускулитѣ и други дълбоколежащи тъкани, подобряватъ храненето на последнитѣ и нервната система. Особено ценно е действието на слънчевитѣ лъчи при костноставнитѣ туберкулозни страдания, възстановявайки безъ масажъ и електризация мускулитѣ; слънчевитѣ озарявания възстановяватъ ставнитѣ връзки и движения. Подѣ влияние на слънцелѣчение, при сохитис, и при други туберкулозни ставни поражения се възвръща почти нормалната подвижностъ на ставитѣ. Слънцелѣчението способствува също за рекалцификацията на разрушенитѣ кости, както при туберкулозата, тѣй и при рахитизма.

Тонифициращето действие на слънцето се проявява и върху грѣднитѣ и коремнитѣ органи, и върху кръвотворнитѣ жлези: апетитътъ и стомашното храносмилане се подобряватъ, броятъ на кръвнитѣ тѣлца и хемоглобина се увеличава, лейкоцитарната формула се подобрява, а заедно съ това се засилватъ горителнитѣ процеси въ организма.

Очебиещо е също влиянието на слънцето върху душевното настроение: болнитѣ бързо се възродяватъ и се засилва вѣрата и желанието имъ да оздравѣятъ. И ние трѣбва да се стремимъ да лѣкуваме не само тѣлото, но и душата. Моралътъ на единъ боленъ е отъ първостепенна важностъ за неговото оздравѣване. При туберкулозата повече отъ всѣка друга болестъ е необходимо болниятъ да иска да оздравѣе.

Възвръщането къмъ единъ животъ по-близъкъ до природата ще отърси човѣчеството отъ множество вредни навици, които рушатъ физичното здраве и морала на личността, ще прероди тѣлата, ще подобри душитѣ. Простиятъ и хигиениченъ животъ ще развие у децата и младитѣ хора стремежи по-мъжествени и по-благородни. И само по тоя начинъ, надарени съ сърце и разумъ, бронзиранитѣ и мускулести младежи ще могатъ да осъществятъ хубостта и хармонията въ живота.

„Трѣбва да се даде на слънцето едно по-голѣмо мѣсто въ нашия ежедневенъ животъ, защото. човѣкътъ — цвѣте, отъ всички други цвѣтя има най-голѣма нужда отъ слънце.“

Изъ „Известия на дирекцията на народното здраве.“

Мара Бълчева.

ПРЕДПРОЛЪТЪ.

Издигатъ се тополитѣ безлисти
изострени и тънки въ вечеръта,
Ликуватъ косове, катъ изворъ чисти,
почива си въ предчувствие свѣта.

И тежки, мокри облацитѣ висятъ
засѣнили беззвѣздния просторъ. . . .
Планински блѣсъкъ въ тѣхъ закри се.
Поля, гори — единъ безмълвенъ хоръ.

ВИЖЪ, И АЗЪ ЖИВѢЯ.

(По Моргенщернъ).

И тѣй, вий още живи сте, вий всички —
върби край вадата, брези на склона.
И вие почивате отново, птички,
катъ мене, дълго дрѣмали на клона.

Вижъ, ластвичке, подрумче, вижъ отъ друма,
О чуйте, азъ започвамъ пакъ да пѣя
И радостъ нижа дума подиръ дума,
като че мъртва бѣха, а пакъ живѣя!

ПЛАНИНСКО ЦВѢТЕ.

Цвѣтенце на свещената си вѣра,
изникнало на тая висина!
Ти знаешъ нѣкоя наука стара,
записана съсъ мракъ и свѣтлина.

Научила те да говоришъ мълкомъ, —
да милвашъ съ дѣхъ, и малъкъ, и голѣмъ.
Въ градината на мечката и вълка
самó да си и жрецъ, и свѣщъ, и храмъ.

Въвъ себе да се радвашъ и тжувашъ,
и предъ вѣтреца скромно да си ти,
и все пакъ никому да не робувашъ.

До края твойта дрѣшка да е нова.
Езичето ти златно да вести,
че ти си лѣкъ, че ти си и отрова. . . .

С В Е Т И Я.

Съ обагрени криле деньтъ отлита,
и на скалата, о кривакъ опрѣнъ,
Овчара чака своята пѣстра свита,
отъ сѣтнитѣ лжчи огрѣнъ.

Излжчва той лжчи, излѣнъ отъ злато,
като че нѣкой слънчевъ жителъ тамъ
прифрѣкналъ съсъ тѣло крилато,
— запаленъ полилей въвъ храмъ.

Тѣй негли бждащия жрецъ — светия
и въ мрака ще излжчва самъ лжчи,
и на олтаря литургия
ще пѣе и кога мълчи. . . .

Н О В Ъ П Ж Т Ъ

Какво ли тамъ въ гората
раздира тишината?
Пищятъ скали,
ехтятъ ели.

Купъ трудоваци млади
— смѣхъ, викове и свади —
съ лопати, съ чукъ
единъ до другъ

съсъ брадви, тѣрнокопи,
съсъ бомби средъ окопи,
трошатъ, ломятъ,
Прокарватъ пжтъ

надъ пжтя на дѣдитѣ. . . .
Тѣ впрягатъ висинитѣ
презъ боръ, презъ клекъ, —
все по-далекъ!

Боянъ Магътъ.

* * *

О, майчице земя, нима си отредена ти за кръсть
на всѣка смѣла свѣтла мисль, чийто пламъкъ лумва
презъ пепела на днешното далече въ бжднини?
— Съсъ жилести ржце пригръщамъ твойтъ далнини
И съ вѣра и любовъ докосвамъ те и те целувамъ. —
О, майчице земя, по устнитѣ ми лепне дребна пръсть.

ЛЪТЕ ВЪ ПЛАНИНАТА.

Размахва се съсъ трѣсъкъ мълниенъ топоръ —
страхотно тътнатъ небесата.
Превили стволи дървесата —
на бурята отбиватъ мощния напоръ.

А часъ, и ето, отъ небето се засмя
и въ блѣсъкъ слънцето надникна.
Пастири весело подвикватъ,
и пара се дими надъ мократа земя.

СЛЕДЪ БУРЯ.

Събрани въ облака по Твоя воля
парчета градъ, стремглаво нанадоле
хвърчатъ, разбиватъ се на прахъ въ скалитѣ.
Застенаха ли като менъ орлитѣ? —
Въззеха се надъ облака високо! . . .
А въ земнитѣ недра дълбоко
водата ледена тече забързано. —
Не твоята ржка ли ще развърже
скалитѣ нѣйде въ долината? — изворъ
ще бликне, а отъ хълма ще заслиза
къмъ него весела пжтека.
Ще грѣе слънцето, и пара леко
нагоре въ облакъ пакъ ще се въззема. . . .

Георги Капитановъ.

I.

ЕДЕЛВАЙСЪ

Затжгувало за свѣжестъ
малко цвѣте въвъ полето,
затжгувало за прѣлестъ,
да е близо до небето.

И очички то тогава
въвъ молба сърдечна свело,
молило се въвъ забрава
да е горе, нѣжно, бѣло.

И дочуль го тоя, който
дава мѣсто на молбитѣ
и цвѣтенцата обича. . . .
посадилъ го въ стрѣмнинитѣ
еделвайсѣ да се нарича.

II.

Теменужки срамежливи —
теменуженъ ароматъ,
тия цвѣтенца сж живи. . . .
съ тѣхъ и храста е богатъ.

Теменужки, нѣжни, сини
въ храста скромно си цвѣтятъ.
Кой нехайно ще отмине
теменуженъ ароматъ?

Нѣжни, мънички цвѣтчета
тѣ сж, тѣ сж скромността
и награда за полета
на човѣка въ вѣчността.

III.

Дѣтска радостъ въ душитѣ,
дай ни дѣтска простота,
и на гължба очитѣ —
дай ни тая чистота,

Протегни си ти ржката,
Твоитѣ деца мълвимъ:
„Дай ни топлина въ сърцата
да не можемъ да грѣшимъ.“

Наш'та мощь да става трайна,
Твойто име катъ шептимъ...
Любовьта ти е безкрайна,
ний въвъ нея се крѣпимъ

IV.

Облачета отдалече,
надалече отлетѣха...
на земята день е вече;
пакъ лжчитѣ ни огрѣха.

Този день донася ново,
сънищата оставете...
въ назии има живо слово
тукъ въ сърцата, въ умоветѣ.

Има радостъ въвъ сърцата,
свѣтли иисли въ умоветѣ,
вижте, какъ растатъ зрънцата—
все къмъ слънце се стремете!

V.

Ти идешъ, Нѣжностъ, като майка
и слагашъ своята ржка...
ти бѣла, плаха като чайка
на слънцето си пѣсенята.

Тамъ негде горе въ сининитѣ
където слънцето огрѣва...
тамъ има радостъ за душата,
коя разцѣфва и узрѣва.

Тамъ горе, горе въ висинитѣ
на твоя пжтъ е тамъ цельта...
хей тамъ е пжтя на душигѣ,
отъ гдѣто идатъ тукъ въ свѣта.

Georg Nordmann.

Поemi въ проза.

Щастието.

Имаше единъ, който дирѣше разковничето въ живота. Той извървѣ много земи, но никжде не го намѣри. Единъ отъ мждрецитѣ бѣ му казалъ, че разковничето — човѣшкото щастие, се намира тамъ, кждето небето докосва земята.

Огледа се дирещиятъ и видѣ, че небето докосва земята далече въ хоризонта.

И поведе друмникътъ своя керванъ и се запжи за мѣстото, кждето небето и земята се достѣгатъ.

Много пжтъ извървѣ и колкото повече пжтуваше, толкова хоризонта се отдалечаваше, и той не можеше да стигне желаното мѣсто.

Измори се керванътъ, отпаднаха силитѣ на неспокойния друмникъ, а чертата на хоризонта — тамъ, кждето небето и земята си протѣгаха ржце, се отдалечаваше все повече и повече.

Спрѣ се той, отпусна глава и се замисли. Спомни си думитѣ на мждреца и пожела да разгълми тѣхния смисълъ. Досѣти се той, че земята навсѣкжде се докосва съ небето, че тя цѣла плува въ него. Той разбра, че диреното щастие е всѣкжде, стига окото да може да го види.

И вглжи той своя взоръ и своята размисълъ въ себе си и видѣ, че щастието е въ него самия.

Друмникътъ запрѣ морнитѣ камили и пое пжтъ въ себе си, — тамъ, кждето наистина се докосватъ земята и небето.

Слънцето ухае.

Всѣка сутринъ слънцето разказва на розовия храстъ сказания, а малкитѣ пжпчици слушатъ слънчевитѣ приказки и разтварятъ листа.

Слънцето разказва, какъ възхожда отъ задморската страна съ колесница, впрегната въ огнени жребци. То имъ шепне за чудесата на дванадесетѣ царства по колелото на зодиака. Тръпнеци малкитѣ рози слушатъ и тѣхнитѣ въздишки изпълватъ съ ароматъ нацвѣтѣлата градина.

Всѣка пролѣтъ цвѣтоветѣ на розовия храстъ се събуждатъ и слушатъ слънчевитѣ приказки, а когато повѣе листопадѣтъ, тѣ заспиватъ зименъ сънъ.

Когато то залѣзе, розитѣ преповтарятъ неговитѣ думи. Тѣхното ухане е слънце. То е слънчевата тайна, то е чудното сказание за дванадесетѣтъ царства, въ които пребивава слънцето.

Ароматътъ на розитѣ е безмълвната радостъ отъ неговата целувка въ утрения часъ!

Често азъ усѣщамъ аромата на цѣвналитѣ рози въ градината. Често мисля азъ за него и, потѣвайки въ неговата тайна, азъ откривамъ слънцето.

Любовта на слънцето ухае съ розитѣ, слънчевитѣ приказки сж превърнати въ ароматъ!

Праздничнитѣ дни.

Напусто красите моя домъ съ разноцвѣтни лампи, напусто рѣдки треви разносятъ своя ароматъ, когато сърдцето ми е наранено, когато душата ми прилича на пустиня.

Тънкитѣ струни на тамбуритѣ не звучатъ на радостъ, когато нѣма музика въ душата ми, и слънцето не грѣе, когато моятъ свѣтилникъ е загасналъ.

Не се радва окоето ми на вашитѣ одежди, на пѣстритѣ накити на радостта на празника. Не е празникъ днешния день, защото въ мене нѣма празникъ.

Днесъ не палете всички лампи на терасата. Свирцитѣ могатъ да си идатъ. Достатѣчни ми сж звездитѣ по далечното небе, а шума на вѣтъра по тежкитѣ клони ми се струва като чудна приказка.

Сега е моятъ празникъ. Простата пѣсенъ на овчаря, що долита отъ далеко, е по-хубава, отъ музиката за най-голѣмия день въ годината, и въ малката колиба до моя домъ бихъ намѣрилъ толкова красота, колкото въ накитената ми приемница.

Днесъ не палете свѣтлинитѣ. Нека морнитѣ пѣвци почиватъ въ сънъ, защото въ мене трепка малка свѣтлинка на радостъ. Тя прави празникъ дѣлничния день, прѣвърща въ палатъ колибата, а пастирската, проста пѣсенъ — въ чудна музика.

Оставете ме. Днесъ въ дѣлничния день е моятъ празникъ!

В Е С Т И.

Движение за идеитѣ на Бѣлото Братство въ чужбина.

Есперантското списание „Oomoto“, официаленъ централенъ органъ на движението съ сжщото име, издавано въ Камеока (Япония), книга 4. отъ априль 1930 година, съдържа нѣколко статии за Бѣлото Братство. Въ статията „Всемирното Бѣло Братство“ (отъ Любомиръ Лулчевъ) се излагатъ основнитѣ му принципи. Въдруга статия пакъ се говори за идеитѣ на Бѣлото Братство и изобщо за културния, идейния животъ въ България; на друго мѣсто въ сжщата книжка се препорѣчва на читателитѣ библиотека „Нова Култура“. Въ вѣстникъ „Oomoto internacia“, издаванъ въ Парижъ е печатана на есперанто бесѣдата „Тѣсния пѣтъ“ отъ Учителя.

Единъ отъ нашитѣ приятели е държалъ съ успѣхъ сказки за Бѣлото Братство въ нѣкои градове на Англия: Лондонъ, Оксфордъ, Манчестеръ и пр. Въ „Manchester Guardian“, единъ отъ най-

реномиранитѣ английски вѣстници, има благоприятни отзиви за неговитѣ сказки съ изложение на основнитѣ му идеи.

Хайдорнъ отъ Алтона (Германия) се е обѣрналъ писмено къмъ нѣкои отъ нашитѣ приятели за близко сътрудничество съ него на идеята, която той прокарва въ редактираното отъ него списание „*Unuigita homaro*.“ Той работи за основаването на международна организация за духовна обнова на човѣчеството. Една отъ главнитѣ ѝ цѣли ще бжде обединението на всички духовни сили за общото повдигане на човѣчеството.

Безъ съмнѣние, за интереса въ чужбина къмъ идеитѣ на Бѣлото Братство твърде много допринесе издаването на есперантската библиотека „Нова Култура“, която дава въ преводъ бесѣдитѣ на Учителя. Тая библиотека е издала до сега една пълна серия отъ 10 номера, въ които редомъ съ бесѣдитѣ сж дадени и обяснителни предговори. Сжщата библиотека е започнала втората година, въ която ще издаде цѣлата първа серия отъ бесѣдитѣ на Учителя съ приложение: „Тритѣ основи на живота.“ Основната причина за интереса въ чужбина къмъ тѣзи идеи се дължи на онази фаза, въ която се намира сега човѣчеството. То се намира въ завоя между две епохи, две култури.

Нѣколко думи за 17. български есперантски конгресъ и първата балканска есперантска конференция въ София.

На 12. и 13. юлий т. г. засѣдаваше въ София 17. конгресъ на българскитѣ есперантисти. Между многото делегати отъ България имаше представители и на съседнитѣ балкански държави: отъ Сърбия представител бѣше Д-ръ Степанчичъ, адвокатъ отъ Бѣлградъ, съ съпругата си, отъ Ромжния — Д-ръ Рубинъ, синъ на покойния Д-ръ Рубинъ, който е спомогналъ извънредно много за есперантското и вегетарианско движение въ Ромжния; другъ ромжнски делегатъ бѣше Йониелъ Абрамовичъ, — отъ двамата отъ Букурещъ. Представител на Гърция бѣше Жанъ Спатарисъ, бившъ професоръ въ Одеския университетъ, по настоящемъ секретаръ на Солунския университетъ, единъ отъ първитѣ основатели на есперантското движение въ Солунъ и единъ отъ пионеритѣ на вегетарианството въ Гърция. Той е съдействувалъ за отварянето на първата вегетарианска гостилница въ Солунъ.

Работитѣ на конгреса протекоха при небивалъ ентузиязъмъ и пълно разбирателство. Това е първиятъ конгресъ, въ който липсваха караници и чийто заседания бѣха водени изключително на есперанто. Говорившитѣ се изказаха за даването на нова насока на есперантското движение, и това иде да ни вдѣхне вѣра, че съзнанието на българскитѣ есперантисти е достатъчно нарастнало и че не ще бжде далечъ времето, когато тѣ напълно ще приематъ вжтрешната идея на есперанто и ще се помжчатъ да я приложатъ на практика. Редомъ съ заседанията на конгреса се състоя и първата балканска есперантска конференция, която имаше за цѣль да се създадатъ поинтимни и по-трайни връзки между есперантиститѣ отъ балканскитѣ държави, да се постигне едно общо сътрудничество и по такъвъ на-

чинъ да се упражни и влияние за подобрене отношенията на тѣзи близки страни.

Въ тая конференция участвуваха българскитѣ есперантисти, както и представителитѣ на споменатитѣ по-горе страни. Дойде се до едно разбирателство да се издава единъ общъ органъ на есперанто, който да прокарва основната идея на Заменховъ за побратимяването на народитѣ, въ който органъ да се обмислятъ извѣстни мѣропріятия отъ обща полза, както за разпространението на есперанто, така и за разпространението на общочовѣшкитѣ идеи.

Часть отъ конгресиститѣ есперантисти направиха една малка екскурзия до „Изгрѣва“ — лагера на ученицитѣ на Бѣлото Братство. Духовниятъ подемъ, който се чувствуваше презъ заседанията на конгреса, се изрази въ масово посещение на казания лагеръ, дето есперантиститѣ имаха случай да влѣзатъ въ по-интимни връзки съ ученицитѣ на това Братство, да разгледатъ неговия лагеръ, нѣкои негови особености, да изслушатъ концерта, изпълненъ отъ ученицитѣ на Братството и на края по тѣхно желание да изслушатъ нѣколко думи, казани отъ Учителя. Вдѣхновени и препълнени съ ентузиязъмъ, тѣ бѣха изпратени. Отъ чуждестраннитѣ делегати присѣдствуваха г. Спатарисъ и Д-ръ Степанчичъ съ съпругата си.

* * *

Ето думитѣ (въ съкратенъ видъ), казани отъ Учителя предъ гоститѣ есперантисти — конгресисти на 13 юлий 1930 г., 8 часа вечеръта на „Изгрѣва“ :

Международенъ езикъ.

Това, което отличава човѣка отъ другитѣ сѣщества, е неговата рѣчь. И можемъ да кажемъ, че човѣкътъ е първото сѣщество на земята, което говори. Всички наречия, които днесъ сѣществуватъ на земята, сѣ само наречия на единъ общъ езикъ, който сѣществува въ живата природа. Следователно, ако човѣшкото съзнание се издигне на такава степенъ на развитие, да съзнае нуждата отъ единъ общъ езикъ, тогазъ всички народи могатъ да изучатъ този езикъ. И сега, понеже човѣшкото съзнание се връща къмъ първичното си състояние, човѣкъ има желание да се създаде единъ общъ езикъ, на който всички хора да се разбиратъ. Този общъ езикъ може да се нарече езикъ на човѣшката любовъ, или, азъ го наричамъ езикъ, който може да носи името свобода. Свобода на земята ще дойде само тогазъ, когато хората иматъ общъ езикъ. И тогазъ всички народи, които сѣществуватъ сега, ще бждатъ органи на единъ великъ организъмъ. Човѣкъ не е създаденъ само отъ глава, само отъ туловище, но той има и крака, и ржце, и дробове, и стомахъ, и всички тѣзи удове сѣставляватъ едно цѣло, и между тѣхъ нѣма никакво разногласие. Следователно, всички части на земята сѣставляватъ едно цѣло. Всѣки народъ сѣставлява удъ на този великъ човѣкъ, който сѣществува. Този човѣкъ е образъ на разумността. Него азъ наричамъ божественъ човѣкъ, Бо-

жество. Той е, който ръководи човечеството, Той е, който живее във всички хора; Той е, който мисли във всички хора, който носи вечната младост, вечния поток, който носи науката на земята; Той е, който носи свободата на всички народи.

Онѝзи отъ васъ, които искате да бъдете идеалисти и искате да допринесете нѝщо за човечеството, винаги трѣбва да живѣете съ великата идея за свободата. Само свободнитѣ хора ще живѣятъ на земята. А онѝзи, които не сж свободни, за тѣхъ не може да има животъ. Животъ и свобода — това сж синоними. Свободата е изразъ на живота, а животътъ е изразъ на великата Разумностъ. Или, животътъ е изразъ на великия човѣшки духъ, който работи сега и сплотява хората. Значи, въ свѣта сега съществува една идея — да има единъ общъ езикъ за хората, да се разбиратъ. И когато хората не искатъ да се разбиратъ, — менъ ми е чудно! Какъ всички хора вѣрватъ, че сж създадени отъ единъ Богъ, а не се разбиратъ? Така всички религии вѣрватъ, че има единъ Богъ. Щомъ има единъ Богъ, защо съществува това разногласие между хората? Защо тѣ не се разбиратъ? Това разногласие е влѣзло въ свѣта отъ онзи моментъ, когато човѣкъ прѣвъ пжтъ е почналъ да яде месо, да убива.

Докато хората сж гладни, тѣ не могатъ да иматъ свобода. Всѣки трѣбва да бжде ситъ; ситъ отъ свобода, ситъ отъ гладъ.

Азъ се радвамъ на младитѣ, носители на тази идея. Има вече единъ общъ езикъ. Единъ великъ човѣкъ се е постаралъ да създаде единъ общъ езикъ — есперанто, и ако той може да си пробие пжтъ, ще има още по-голъмо бждеще. Всички есперантисти сж носители на тази нова идея. Този езикъ ще се разпространи постепенно и ще се преобрази. И ако дойде другъ езикъ, по-свършенъ, вие ще бждете пионеритѣ. Вашата задача ще бжде — този езикъ да стане достояние на цѣлото човѣчество, за да може великата мисълъ на всички поети на всички художници и учени да стане достояние на всички народи, — на млади и на стари. И тогазъ всички народи ще си подадатъ ръка да работятъ за общия човѣшки прогресъ. Ще настане тогазъ миръ и радостъ между всички хора и народи. Всички хора трѣбва да работятъ за осъществяването на тази велика идея. И само така ще заслужимъ да се наричаме човѣци, които желаятъ доброто на ближния си, които иматъ новата мисълъ и живѣятъ подъ знамето на великата Истина, която е изразъ на човѣшката свобода, на човѣшкото безсмъртие. Тя трѣбва да царува по лицето на земята. И тогазъ всички ще бждемъ млади.

Днесъ нѣкои казватъ: Старитѣ идеи. Ние не сме за старитѣ идеи. Това, което умира, не носи животъ въ себе си, то не живѣе. Ние търсимъ онова, което е вечно младо. Слънцето постоянно изгрѣва. Ние не говоримъ за миналото слънце, което е изгрѣвало преди милиони години. За насъ важи слънцето, което утре ще изгрѣе. Следователно новитѣ идеи носятъ животъ; тѣ сж важни за насъ. Новитѣ идеи, които утре ще изгрѣятъ, тѣ важатъ за насъ. Затова, младото поколение трѣбва да се въодушевява отъ своитѣ идеи. Младитѣ да

останатъ млади, а старитѣ да се подмладятъ. Тогазъ ще настане миръ между хората и общо братство.

Азъ ви поздравявамъ съ тази нова идея. Миллиони хора сж живѣли съ разни идеи, много отъ които сж заличени. Сега на земята оставатъ цѣнни само скъпоцѣннитѣ камъни. Само благороднитѣ метали се цѣнятъ. Следователно, въ разумния животъ ще останатъ само идейнитѣ, великитѣ хора. Само тѣ могатъ да живѣятъ. Животътъ е въ идеализма на човѣка. Щомъ човѣкъ почне да живѣе прозаиченъ животъ, това вече не е животъ. Ако ние разбираме живота така, както го разбира единъ волъ или както единъ конь, на които сж турили юзди, или ако разбираме живота, както една натоварена камила, това не е животъ. Човѣкъ се отличава по това, че ходи право. И само правиятъ човѣкъ, или човѣкътъ, който се е изправилъ, има велика основа. Да се изправи човѣкъ на краката си, това значи да има той една велика основа, върху която почива сегашниятъ животъ.

Ние трѣбва да знаемъ, че сме органи на тѣзи великъ човѣкъ, който управлява цѣлия свѣтъ. Въ това отношение ние можемъ да кажемъ, че всички сме братя и сестри на това единство, на този великъ човѣкъ, който ни обединява въ една мисль.

Ако между васъ има и отъ други народности, ние ви поздравяваме като братя и сестри на това човѣчество. И ако е добре на този великъ човѣкъ, ще бжде добре и на всички народности. Ако главата е здрава, ще бждатъ здрави и гърдитѣ, и стомахътъ и краката, и ржцетѣ. Ако главата е болна, цѣлото тѣло ще бжде болно. Това, което отличава човѣка, е неговата глава. Само човѣкъ има разумна глава. Има нѣщо възвишено и благородно въ човѣка.

Всички ние си приличаме въ нѣкои нѣща: всички дишаме единъ и сжщъ въздухъ безъ разлика; всички приемъ една и сжща вода; всички се хранимъ съ една и сжща храна; всички възприемаме една и сжща свѣтлина, Въ това нѣма никакво различие. Свѣтлината носи знанието въ насъ; тя носи възвишеното и благородното. Нека използваме благото, което природата ни дава чрѣзъ свѣтлината, да използваме знанието, което природата ни дава, за общото благо на човѣчеството.

Нека се радваме, че живѣемъ на нашата земя и че ще дойде день, който ще донесе миръ и радостъ за всички хора. И тогазъ ще има единъ общъ езикъ, на който ще говорятъ всички хора. И той ще бжде езикъ на Божията Любовь, езикъ на Божията Мждростъ и езикъ на Божията Истина. Тогазъ всички ще бждемъ братя и сестри.

ИЗЪ НОВЪ ПЪТЪ.

„Побъждавайте злото чрезъ доброто.“ Побъждавайте умразата съ любовь, тъмнината съ свѣтлина, невежеството съ мъдрость, лъжата съ истина.

Стариятъ свѣтъ на лъжа, насилие, умраза и робство си заминава. Иде новиятъ свѣтъ. Иде новата култура. Иде истината, любовта, свѣтлината и свободата. Първо въ душитѣ и въ живота на малцината, а после и въ живота на народитѣ.

Докаато по инерция човѣчеството върви по-стария пѣтъ, който го води къмъ катастрофа, въ лицето на най-добритѣ свои синове то работи за единъ новъ свѣтъ безъ насилия, войни, умраза и робство. Ганди съ 300 мил. индуси прилагатъ Христовитѣ методи и по този начинъ лъжата на „християнскитѣ“ народи става явна. Побѣдата на Ганди е сигурна, защото съ него сж всички добри хора по цѣлия свѣтъ. Той показва пѣтя на истинското освобождение на всички народи: а той е да слѣдватъ Божественитѣ закони, а не човѣшкитѣ; да живѣятъ въ любовь и миръ, въ правда и доброта.

И въ Европа, докато Франция гласува напоследъкъ 1 милиардъ фр. за въоръжения, а и другитѣ народи се надпреварватъ по сжщия пѣтъ, една шепа идеалисти, миротворци, които отричатъ всѣка война и всѣко убийство като методи за разрѣшение, каквито и да е въпроси, се събиратъ това лѣто въ южна Франция, доброволно, безъ заплащане да работятъ, да помогнатъ на пострадалото население отъ наводнение. Отъ десетъ години е основанъ Комитетъ за доброволна гражд. служба, който всѣка година организира помощъ на пострадали. Въ 1920 г. въ Вердюнь, въ слѣдващитѣ години въ Швейцария, миналата година въ Лихтенщайнъ, а сега (1930) въ южна Франция. Въ цѣла книга на френски, нѣмски, английски и есперанто — сж предадени възторженитѣ отзиви на французи, англичани, нѣмци, шведи и пр., участвували въ творческата, съзнателната, а не разрушителна работа въ Лихтенщайнъ, кждето братята работили на полето, а сестритѣ готвили, чистили, и всички като войници на мира съ мотика въ ръка сж градили новия свѣтъ на обичъ и братство между народитѣ. Трогателни сж били изпращанията на всички, които си заминавали. Много отъ тѣхъ сж се връщали отново, въпрѣки тежкия трудъ. Това сж школи на мира, разсадници на нови идеи, кждето хората се събиратъ не да говорятъ само, а да творятъ. Това начинание има много по-голъмо значение отъ стотина конференции и конгреси. То възпитава истински апостоли на мира. То ще възрастне и ще стане въ бъдаще единствения начинъ за национална отбрана. То е приложение на Христовия законъ: обичайте враговетѣ си! Когато въ Франция отидатъ нѣмци, австрийци, унгарци, българи — да помагатъ, тогава френския народъ ще питае ли умраза?

Край на лъжата! Народитѣ трѣбва да разбератъ, че всички тѣ сж братя, дошли да живѣятъ въ радостъ. И че взаимната, братската

помощь е едничкото оръжие, достойно за човѣка. Защото човѣкъ е роденъ да помага и работи, а не да убива и руши.

И ето дошло е времето да се сбъдне пророчеството на Исая: „и ще прековатъ копията въ сърпове, а мечоветъ въ ора̀ла.“

„Мотика вмѣсто пушка“ — това е лозунгътъ на активнитѣ, дейнитѣ миротворци, които сж рѣшили да не убиватъ братята си. Тѣхния примѣръ и животъ е огънь, който ще запали свѣта, тъй както Ганди запали Индия.

Тая година тѣзи приятели на мира сж работили въ с. Лагардъ (въ Южна Франция), пострададо отъ наводнение. Страшно е било наводнението. Само 2—3 здания сж оцѣлѣли, а всичко друго било разрушено или полуразрушено отъ водната стихия. Хората присѣтствували на неописуеми сцени, подобни на тѣзи въ разказа „Наводнение“ отъ Емилъ Зола. Това лѣто пристигнали тамъ около 50—60 души, повечето млади, вдѣхновени идеалисти, студенти, чиновници, пастири, работници отъ 10 разни народности. Тѣ работили безплатно на френскитѣ селяни. Ето вчерашнитѣ неприятелни нѣмци и френци, англичани и руси, австрийци, — представители изобщо на повечето европейски народи работили рамо до рамо съ мотика и лопата. Новъ духъ, нови чувства изпълвали тѣзи чудни хора, дошли отъ всички краища на Европа, даже чакъ отъ Америка; тѣ сж били изпълнени съ вжтрешна самодисциплина, толерантностъ, пълно съзнание за дългъ. Братство царувало между тѣхъ. Преди ядене една минута прекарвали въ мълчание и изпълвали химнъ на приятелитѣ на мира. Повечето сж били вегетариянци, всички сж били пасифисти, възторжени идеалисти.

Миръ, а не война! Любовь, а не умраза. Мотика вмѣсто пушка. Това е зовътъ на тѣзи, които още сега осжществяватъ новия животъ на братство и сестринство — събирайки се отъ цѣлъ свѣтъ — за да свидѣтелствуватъ най-великата истина, че единъ е нашия Баща, а всички ние, отъ всички народи — сме братя!... Будни души, помогнете имъ, подкрепете ги.

Фонотерапия.

Фонотерапията е звукова „баня“, както има слънчева баня, морска баня, лѣкуване чрезъ ултра-виолетови лъчи и пр. Чрезъ фонотерапията организмътъ е пригласенъ за финнитѣ, но мощни трептения на звуковитѣ вълни, които довеждатъ до равновѣсие, хармония и здраве. Това лѣкуване не може да се нарече случайно. Необходимо е операторътъ да има отлично музикално ухо и да знае сжщевременно, кой звукъ трѣбва да се приложи за даденъ нервъ възелъ или кждето и да било, съобразявайки се съ даденитѣ условия. Всѣки случай е специфиченъ; ето защо само едно вѣщо лице би могло да извърши работата. Освѣнъ добититѣ физически резултати, звуковитѣ вълни изглежда, че проникватъ дълбоко въ сублиминалното съзнание. У болния се забелѣзва обикновено едно физиологическо подобрене. Излѣкуванетоъ въ повечето случаи е окончателно.

помощ е едничкото оръжие, достойно за човъка. Защото човъкът е роден да помага и работи, а не да убива и руши.

И ето дошло е времето да се сбъдне пророчеството на Исая: „и ще прековатъ копията въ сърпове, а мечоветъ въ ора̀ла.“

„Мотика вмѣсто пушка“ — това е лозунгът на активнитѣ, дейнитѣ миротворци, които сж рѣшили да не убиватъ братята си. Тѣхния примѣръ и животът е огънь, който ще запали свѣта, тъй както Ганди запали Индия.

Тая година тѣзи приятели на мира сж работили въ с. Лагардъ (въ Южна Франция), пострадало отъ наводнение. Страшно е било наводнението. Само 2—3 здания сж оцѣлѣли, а всичко друго било разрушено или полуразрушено отъ водната стихия. Хората присжтствува̀ли на неописуеми сцени, подобни на тѣзи въ разказа „Наводнение“ отъ Емиль Зола. Това лѣто пристигнали тамъ около 50—60 души, повечето млади, вдѣхновени идеалисти, студенти, чиновници, пастири, работници отъ 10 разни народности. Тѣ работили безплатно на френскитѣ селяни. Ето вчерашнитѣ неприятели нѣмци и френци, англичани и руси, австрийци, — представители изобщо на повечето европейски народи работили ра̀мо до ра̀мо съ мотика и лопата. Новъ духъ, нови чувства изпѣлвали тѣзи чудни хора, дошли отъ всички краища на Европа, даже чакъ отъ Америка; тѣ сж били изпълнени съ вжтрешна самодисциплина, толерантност, пълно съзнание за дългъ. Братство царувало между тѣхъ. Преди ядене една минута прекарвали въ мълчание и изпѣвали химнъ на приятелитѣ на мира. Повечето сж били вегетарианци, всички сж били пасифисти, възторжени идеалисти.

Миръ, а не война! Любовь, а не умраза. Мотика вмѣсто пушка. Това е зовът на тѣзи, които още сега осжществяватъ новия животъ на братство и сестринство — събирайки се отъ цѣлъ свѣтъ — за да свидѣтелствуватъ най-великата истина, че единъ е нашия Баща, а всички ние, отъ всички народи — сме братя!... Будни души, помогнете имъ, подкрепете ги.

Фонотерапия.

Фонотерапията е звукова „баня“, както има слънчева баня, морска баня, лѣкуване чрезъ ултра-виолетови лжчи и пр. Чрезъ фонотерапията организмът е пригласенъ за финнитѣ, но мощни трептения на звуковитѣ вълни, които довеждатъ до равновѣсие, хармония и здраве. Това лѣкуване не може да се нарече случайно. Необходимо е операторът да има отлично музикално ухо и да знае сжщевременно, кой звукъ трѣбва да се приложи за даденъ нервъ възелъ или кждето и да било, съобразявайки се съ даденитѣ условия. Всѣки случай е специфиченъ; ето защо само едно вѣщо лице би могло да извърши работата. Освѣнъ добититѣ физически резултати, звуковитѣ вълни изглежда, че проникватъ дълбоко въ сублиминалното съзнание. У болния се забелѣзва обикновено едно физиологическо подобрение. Излѣкуването въ повечето случаи е окончателно.

Госпожица Маудъ Маккарти, откривателката на фонотерапията, е добре известна музикантка и дъщеря на покойния С. В. Маккарти. Тя живее по настоящемъ въ Оксфордъ и държи често лекции съ вокални демонстрации. Правила е изследвания отъ дълги години и е открила методъ, при който звуковете могат да бждатъ използвани лѣчебно, безъ да се прибѣгва до искусство, естетични ефекти, внушение или психични методи. До като отъ една страна е вѣрно, че артистътъ може да бжде единъ посрѣдникъ за лѣкуване чрезъ искусство и че музиката може да стане посрѣдникъ за въвеждане на неизвѣстни сили въ човѣшкия животъ, сжщо така е вѣрно, че такива фактори могат да бждатъ пренебрегнати, и че само прости звукови вълни могат да се употрѣбятъ по начинъ, че да упражнятъ точно определено благотворно въздействие. Резултатитѣ не изглеждатъ, че сж добити чрезъ внушение; иначе и животнитѣ биха могли да се възползватъ отъ този начинъ на лѣкуване.

Измежду успѣшнитѣ случаи на излѣкуване или облекчение могат да се споменатъ следнитѣ болести: безсъница, шумъ въ главата, катаръ, обикновени настинки, диспепсия на нервна почва, обща слабостъ, усложнения следъ операция, ревматизъмъ, болести на кръвоносната система, задухъ, стрoшена костъ, болестъ на грѣбначния стълбъ, нѣкои форми на глухота, неврастения, умопобъркване, вода въ колѣното и пр. Фонотерапията не е лѣкъ за всичко. Резултатитѣ отъ фонотерапията, обаче, сж достатъчно задоволителни да оправдаятъ надеждата, че тя може да отвори нови хоризонти на науката и изкуството, защото нейното упражняване изисква силитѣ на дветѣ, и тѣсно сътрудничество между лѣкаря и музиката. Възможността за лѣкуване или облекчение чрезъ употрѣбата на звука изглежда да бжде голѣма. Диагностицирането чрезъ звука е единъ важенъ клонъ отъ тая терапия и много нѣщо е вече направено въ тая посока.

Мистично движение „Нова мисълъ“ (International New thought alliance.)

Ето извлечение изъ една декларация на това движение:

1) Ние утвърждаваме свобода на всѣка душа, умствена, нравствена и цуховна. Истината е сжщината на новата мисълъ. И всѣка душа трѣбва да бжде свободна и да има право за ново вдѣхновение, което е изворъ на прогресивно откровение.

2) Ние утвърждаваме всемирното върховно и вечно Добро, по чийто образъ е създаденъ човѣкъ. Злото и страданието се явяватъ, когато човѣшката мисълъ не проявява мировото единство.

3) Тѣлото на човѣка е свещенъ храмъ. Всѣка функция, органъ членъ и клетка се контролиратъ отъ Божествената Разумность.

4) Вжтре въ насъ има неизчерпаеми извори на сили.

5) Ние утвърждаваме учението на Христа, че Царството Божие е вжтре въ насъ, тукъ и сега, че ние сме едно съ Отца, че не трѣбва да сждимъ, че трѣбва да се обичае единъ другъ да лѣкуваме болнитѣ,

да отвърщаме на злото съ добро, да служимъ на другитѣ и да бждемъ съвършени, както е съвършенъ Отецъ нашъ небесни.

б) Богъ, безкрайниятъ Духъ, се проявява въ мировия животъ, въ Любовта, и Радостта. Този Божественъ Разумъ е едничкиятъ разумъ и осъществяването на нашето единство съ Него означава Любовь, Истина, Миръ, здраве, съвършенство и служене.

Привърженицитѣ на това движение вѣрватъ въ силата на мисълта, на Духа и въ положителния методъ: всѣкога да мислимъ доброто, положителното. Иматъ богата литература. Централниятъ имъ органъ е „New Thought“, който излиза въ Оксфордъ (Англия).

К Н И Г О П И С Ъ.

1. „Biblioteko Nova Kulturo“ — II jaro, № 2. La talantoj. La elmontro de la spirito. № 3. La amo.

Втори номеръ отъ втора година на библи. „Нова Култура“ съ бесѣдитѣ: Явлението на Духа, Талантитѣ, сжщо и № 3: Любовта се получиха въ редакцията. Човѣкъ не може да не чувствува особена радостъ, когато чете живото слово на вдъхновения Учителъ на международния езикъ есперанто, достъпенъ на хора отъ всички народи по земното кълбо. Голѣмата нива — свѣтъ — чака своитѣ работници, своитѣ апостоли, вѣстителни на новата свѣтлина. И тѣ се явяватъ вече. Трѣбва да имъ помогнемъ, кой съ каквото може.

На края на № 3 е прибавена статийката: Сведения за Всемирното Бѣло Братство отъ Люб. Лулчевъ. Това сж отговори на 12 въпроси, зададени отъ двама кореспондента въ Цариградъ — единия — американецъ а другия — европеецъ, — съ които въпроси искатъ сведения за Всемирното Бѣло Братство. Доста ценни сведения сж дадени въ тѣзи 12 отговора за Учителя, за живота на Братството, за литературата, за принципитѣ и методитѣ на учението и пр.

2. **A. T o m o v. Religio-filosofia vivkoncepto de Petro Danov.** aldono al bibl. „Nova Kulturo“. — Прекрасната статия на А. Томовъ — печатана въ сп. „Философски прегледъ“, год. II кн. 1 и издадена въ отдѣлна книжка, сега се явява и въ преводъ на есперанто.

Желателно е всички, които иматъ връзки съ есперантисти, особено въ чужбина, да имъ изпратятъ единъ подаръкъ. Дано въ скоро време тази книжка се преведе и на англ., френски и нѣмски.

Подъ печатъ е книгата: „ЯСНОВИДСКИТѢ ПРѢДСКАЗАНИЯ и НАУКАТА“ — отъ Анг. Томовъ. Издание на „ВОДОЛЕЙ.“

СЪДЪРЖАНИЕ: 1. Незнайното. 2. Между два свѣта, отъ Г. Нордманъ. 3. Връзка съ Цѣлото, отъ Г. Тахчиевъ. 4. Събудете се, деца на свѣтлината! 5. I. Свещениятъ огънь на живота. II. Висшата красота., А. Т. 6. Единъ непознатъ, отъ Сидеръ. 7. Голѣмата свѣтловна криза, отъ А. Томовъ. 8. Слънце и здраве отъ Ст. К. 9. Стихотворения отъ Мара Бѣлчева, Боянъ Магътъ и Георги Капитановъ. 10. Поеми въ проза, отъ Г. Нордманъ. 11. Вѣсти. 12. Книгопись.

Открива се подписка за списание „Житно Зърно“, година шеста.

Списанието работи за обнова на живота и хвърля свѣтлината на новитѣ идеи върху всички области на живота. Нека всички, които съчувствуватъ на идеитѣ, чиито носителъ се явява списанието, да се абонираатъ за него и да поканятъ за сжщото своитѣ близки.

Абонаментъ за година: 80 лева
ПРЕДПЛАТЕНИ.

Всичко за списанието се изпраща на адресъ: Редакция на „Житно Зърно“, ул. „ОПЪЛЧЕНСКА“ № 66 София.

НАСТОЯЩАТА ДВОЙНА КНИЖКА

16 ЛЕВА

Печатница „ВЕНЕРА“ — Бул. Дондуковъ № 43, София.